

ΕΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

(1866-1867)

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΕΘΝΙΚΟ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΘΝΙΚΗ

Ἐκδιδόμενον τὴν πρώτην καὶ δεκάτην πέμπτην ἑκάστου μηνός,

ὑπὸ

Ἀριστείδου Βαμπᾶ.

1^η Ἀπριλίου 1867. || Φυλλάδιον 61.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ. Ἀπρίλιος. — ΛΙΘΓΗΜΑΤΑ.
Σκωτεινοὶ ἔρωτες (πρωτότυπον). — Κλαύδιος ὁ Μονόφθαλμος.
— ΠΟΙΗΣΕΙΣ. Οἱ ἀδελφοί. — ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ. Φρούριον
τοῦ Καρρῶου. — ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΣΤΟΑ. — Γρίφοι. — Δινίγματα.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ.

Ο ΚΟΜΗΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΙΣΤΟΥ.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΑΡΩΤΕΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

Ἐν Ἑλλάδι	δραχ. 6.	Μετὰ παραρτήματος . . .	δραχ. 12.
Ἐν Τουρκίᾳ	φράγ. 8.	»	φράγ. 16.
Ἐν Μελοδωβλαχίᾳ . .	φλωρ. 1.	»	φλωρ. 2.

ΔΟΧΗΣΙΑ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΔΥΤ. ΚΑΝΑΡΙΣΤΟΥ.

|| ΟΔΟΣ ΧΡΥΣΟΘΗΠΛΑΙΩΤΙΣΣΗΣ,
ΑΡΙΘ. 14.

1867.

ΕΤΟΣ Β'. ΦΥΛΑΧΑ. 61.

1 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1867.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ.

Παρά τῶν Ῥωμαίων παρίστατο ὁ μὴν οὗτος δι' ἀνθρώπου νέου ὀρχουμένου ἐπὶ τῷ ἤχῳ κυμβάλου, καὶ ἦτο ἀφιερωμένος εἰς τὴν Ἀφροδίτην. Ἡ παράστασις αὕτη καὶ ἡ ἀφιέρωσις ἦσαν καταλληλόταται. Ὁ ἀπρίλιος εἶναι ὁ δεύτερος μὴν τοῦ ἔαρος, ὅτε ὅλη ἡ φύσις ἀναθάλλει καὶ ὀργᾶ, ὅπερ φανερώνει καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ· διότι ἀπρίλιος aprilis παράγεται ἐκ τοῦ λατινικοῦ aperire ἀνοίγειν σημαίνοντος, ὥστε καὶ λίαν καλῶς παρ' ἡμῶν καλοῦσι τὸ ἔαρ ἀνοιξίον. Κατὰ τὴν ἐποχὴν λοιπὸν ταύτην ἀληθῶς ὁ ἄνθρωπος τρέπεται ἐπὶ τὴν εὐθυμίαν καὶ ἀρέσκειται μᾶλλον στεφόμενος κισσῷ ἢ δάφνῃ, καὶ φιλεῖ παντὸς ἄλλου καὶ δρέπει τὴν μύρτον.

Τὴν πρώτην ἀπριλίου ἐπικρατεῖ συνήθεια τις παράδοχος καὶ παράλογος, ἂν δὲ πιστεύσωμεν καὶ τὴν ἀρχὴν ἣν δίδουσι τινες εἰς αὐτὴν, καὶ λίαν ἀπρεπής. Ἡ συνήθεια αὕτη εἶναι ἡ τοῦ ἀπριλιάτικου ψαριοῦ δηλαδὴ τοῦ ἀπατᾶν ὁ εἰς τὸν ἄλ-

λον, ὡς ἔτυχεν ἕκαστος ἀγωγῆς, ἄλλοι μὲν λεπτῶς καὶ ἐπιχαρίτως, ἄλλοι δὲ ἐπιβλαβῶς. Γαλλιστὶ καλεῖται poisson d'avril, φρονοῦσι λοιπὸν τινὲς ὅτι τὸ poisson (ἰχθύς) ἐγένετο ἐκ διαφορᾶς ἐκ τοῦ passion (πάθος) ἀναφέροντες τοῦτο ἀσχημῶς εἰς τὸ πάθος τοῦ Ἰησοῦ ὅπερ συνέβη τὴν 3' Ἀπριλίου, καθ' ἣν ἡμέραν οἱ Ἰουδαῖοι ἔστειλλον αὐτὸν ἐκ τοῦ ἐνὸς δικαστηρίου εἰς τὸ ἄλλο ἄνευ λόγου πρὸς ὕβριν καὶ ταπείνωσιν. Ἄλλοι δὲ φρονοῦσιν ὅτι ἔχει νεωτέραν ἀρχὴν, γαλλικὴν ὅλως : Λουδοβίκος ὁ ΙΓ' εἶχε φυλακίσει εἰς τὸ φρούριον τοῦ Νανσῦ πρίγκηπά τινα Δοριγκιανόν, ὅστις κατιώρθωσε νὰ φύγῃ τὴν πρώτην Ἀπριλίου διελθὼν τὸν κάτωθεν τοῦ φρουρίου παραρρέοντα ποταμὸν κολυμβητή. Οἱ Δοριγκιανοὶ λοιπὸν εἶπον ὅτι ἰχθὺν ἔδωκαν εἰς τοὺς Γάλλους νὰ φυλάξωσιν.

Οἰαδήποτε καὶ ἂν ἦναι ἡ ἀρχὴ τῆς συνήθειας ταύτης ἢ πρώτη Ἀπριλίου δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ἵνα δίδωσιν οἱ φίλοι μετὰ μέτρου καὶ κοσμιότητος μαθήματα τινα περισκέψεως εἰς τοὺς εὐπίστους, ἰλαρότητος δὲ πάντοτε αἰτίας καὶ ἐν γένει φρονίμου διαχύσεως πρὸς τοὺς φίλους καὶ οἰκεῖους.

ΟΙ ΣΚΟΤΕΙΝΟΙ ΕΡΩΤΕΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

V.

Η ΛΙΜΝΗ ΤΩΝ ΚΥΚΝΩΝ.

Όταν ο Αίμιλιος ήσθάνθη την απουσίαν της 'Αλκμήνης, υπέθεσε πρώτον τούτο μύθον, ύστερον έμειδιάσεν ύπολαβών παιδιάν την αναχώρησιν αὐτῆς· ὄλην τὴν ἐπαύριον ἐξηντλήθη εἰς ἐρωτήσεις καὶ ὀμιλίας περὶ τῆς νοσοκόμου Μαγδαληνῆς. Τὴν τρίτην ἡμέραν ἔμεινεν ἐμβρόντητος. Ἄληθως λοιπὸν ἡ 'Αλκμήνη ἀνεχώρησε, καὶ οὐδεὶς ἐγνώριζε πῶς καὶ ποῦ. — Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ταύτην, ἐνῶ ὁ Αἰμίλιος ἤρχισε νὰ διαβλέπῃ τὸν ὠκεανὸν τοῦ φωτός, εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἠνοίγετο ἐν ἄλλο χάος βαθύτερον ἐκείνου ἀφ' οὗ μόλις ἤδη ἐξήρχετο ἡ 'Αλκμήνη. Τίς ἦτον ὁ ἐπίγειος οὗτος ἄγγελος ὁ πρὸ ὀλίγου ἀποπτὰς, πόθεν ἢ πρὸς τὸν τυφλὸν Αἰμίλιον τοσαύτη αὐτοῦ ἀφοσίωσις καὶ λατρεία, διατί ἡ τοιαύτη σιωπηλὴ καὶ ἀνεξήγητος ἀποχώρησις τοῦ; Ἦσαν ταῦτα ὄλα προβλήματα εἰς τὸν ἀνάπλευν ἡδὴ φωτός καὶ ζωῆς Αἰμίλιον, ἐνώπιον τῶν ὁποίων συνέπλεκε τὰς χεῖρας ἀπελπὶς καὶ ἀπηυδνημένος ἐκλινε τὴν κεφαλὴν. Ἡ Μαγδαληνὴ λοιπὸν ἦτον ὄνειρον; Καί ποτε ὁ Αἰμίλιος εἶπεν: Ἄς ἐπανέλθω λοιπὸν εἰς τῆς τυφλώσεώς μου τὴν νύκτα νὰ ἀνατείλῃ πλησίον μου τὸ γλυκὺ ἐκείνο ἄστρον!

Οἱ γονεῖς τῆς 'Αλκμήνης εἶχον μετοικήσει εἰς ἄλλην μακροτέραν τῆς τοῦ Αἰμιλίου συνοικίας, καὶ ἐκεῖ διευθύνθη καὶ κατεκλείσθη πάλιν ἡ τρυφερὰ νοσοκόμος, μηδὲν ἄλλο φέρουσα ἀπὸ τοῦ Αἰμιλίου εἰμὴ τοὺς τύπους τῶν φίλημάτων του, καὶ ἓνα χρυσοῦν καὶ πλατῦν σταυρὸν ὃν οὗτος εὐγνωμόνως εἶχε δωρήσῃ τῇ Μαγδαληνῇ, πρὶν εἶτι ἀναγνωρίσῃ αὐτὴν ἐρωμένην του. Εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς τοῦτον, εἰς τὸ σημεῖον ὅπου ἴστατο ἡ 'Αλκμήνη σκότος καὶ πένθος, ἀλλ' ἔβλεπεν ὀπισθεν τῆς μέχρι τοῦ Αἰμιλίου γραμμῆν αὐγῆς καὶ μαγείας, καὶ ἐκεῖ προσηλώθη, ἐκεῖ ἐπανέφερε τὰ βλέμματά της, ὅτε μὲν θυμῆρης καὶ υπερήφανος, ὡς προσηλοὶ εἰς τὸν ἥλιον ὁ ἀετὸς τὸ βλέμμα, ὅτε δὲ δει-

λὴ καὶ ἀπεγνωσμένη, ὡς ἡ χρυσαλλὶς τοῦ σκότους περὶ τὴν φλέγουσαν θρυαλλίδα. Ναι, ἦτον ἀετὸς καὶ κάμπη, διότι ἠράσθη καὶ ἐγκλημάτισεν.

'Αλλ' ὁ χρόνος παρήρχετο, καὶ ὅσον οὗτος πλατύτερον ἐμεσολάβει, τοσοῦτον ἡ 'Αλκμήνη στενωτέρον συνεσφίγγετο πρὸς τὴν ἀνάμνησιν τοῦ Αἰμιλίου. Ἦθελε, προσεπάθει παντὶ σθένει νὰ μακρυνθῇ ἐκείνου, ἀλλ' ἐν τούτοις ἐπὶ μᾶλλον ἐφέρετο πρὸς αὐτὸν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἐν τῷ κόσμῳ. Ἀναφαίνονται εἰς τὸ στήθος ἠφαίστεια ἄτινα εἶναι ἀδύνατον νὰ οβεσθῶσι καὶ ἀνδρὶ αὐτοῦ διέλθῃ ὀλόκληρον πέλαγος. Τοιοῦτόν τι ἔφερεν ἡ 'Αλκμήνη, καὶ ἡσθάνετο καὶ διέτρεχε τὰς διαθέσεις τῆς ψυχῆς ἐκείνας αἰτινες σαλπίζουσιν ὀπισθοχώρησιν ἐνῶ βαινουσι βήματι στερρῶ ἐμπρός. Ἐπειτα οἱ ὠραῖοι ἐκείνοι καὶ ἀληθεῖς συλλογισμοὶ, ὅτι ὁ Αἰμίλιος θὰ κρατῇ εἰσέτι ἀνοικτὰς πρὸς αὐτὴν τὰς ἀγκάλας του, ὅτι τῶν ὄρκων τοῦ τηρητῆς παντοῦ καὶ πάντοτε θ' ἀναζητῇ αὐτὴν, ἢ πρὸς αὐτὴν ἀπειρος συμπάθεια καὶ εὐγνωμοσύνη του, ἦσαν τόσοι σιωπηλοὶ ἀλλὰ πύρινοι ῥήτορες ἀναρρίπτοντες τὰς ἐλπίδας καὶ τοὺς πόθους της—νὰ ἐπανίδῃ τὸν Αἰμίλιον.

Μετὰ νύκτα πλήρη μελετῶν καὶ ποικίλων ἀποφάσεων, ἠγέρθη πρωῖαν τινὰ, καὶ φερομένη ἀδιαλείπτως εἰς τὸ μοιραῖον τοῦ σταδίου τῆς τέρμα, ἐζήτησεν ἐν κάτοπτρον καὶ ἐχύθη ἐπάνω του. Ἀνετίρτησεν. Εἶδε καὶ ἤρεσεν εἰς ἑαυτὴν. Ἦτον ὠχρὰ, καταβεβλημένη καὶ περιπαθῆς. Συνέστειλε τὰς ὀφρῦς, ἐμειδιάσεν ἰλαρῶς, ἠρώτησε τοὺς συμμάχους τῆς καλλονῆς, καὶ εἶδεν ὅτι ὄλα, ὀφθαλμοὶ, ὀδόντες, παρειαί, χεῖλη, ἦσαν πλήρη καὶ ζωηρὰ, ἀλλὰ δὲν ἔβλεπεν ὅτι ἔλειπεν ἡ ἐμμελῆς ἀρμονία τῶν χαρακτῆρων ἐκείνη καὶ ἠαῖθρία αὐγῆς ἣτις καλεῖται ὠραιότης. Ἡ ἀνατείλασα τότε χαρὰ ὠραῖσεν ἐν μέρει τὴν ἀτυχῆ μορφήν, καὶ ὅπως ὀδήποτε ἐνισχυθεῖσα καὶ ἀπὸ τὰς σκοτεινὰς τοῦ Αἰμιλίου θωπείας ἡ ἐμφυτος φιλαυτία προέτεινε καὶ δειλὴ τὴν κεφαλὴν. Ἡ 'Αλκμήνη μονολογοῦσα καὶ ἐν ἀγαλλιάσει ἐπανελάμβανε: Δὲν εἶμαι ἡ προτέρα 'Αλκμήνη ἐγὼ... Ἰδέ' ἐν δὲν ἠπατώμην!... Εἶμαι εὐμορφος... Τίς εἶδεν; Ἰσως ἢ ἰδέα μου... Ἀλλά...

'Ανέτελλε τὴν ὥραν ἐκείνην ὁ ἥλιος, εὐελπίς καὶ φαιδρὸς, καὶ μετ' αὐτοῦ ἀνεπερώθη τῆς 'Αλκμήνης τὸ φρόνημα. Εἰς πόσους ὁ ἀνατέλλων ἥλιος εἶναι ἡ δᾶς ὕμεναίου, καὶ ὁ αὐτὸς εἰς πότους καὶ πόσους εἶναι πένθιμος ἀποθαμένων λαμπᾶς! Ὁ ἠττηθεὶς ἀνέκτα ἐλπίδας ἐπανόδου, καὶ μετὰ τινὰς στιγμᾶς ἡ 'Αλκμήνη ἔγραψε, διέγραψεν, ἀντέγραψε, κατέγραψεν, ἀπεστήθισε, καὶ ὁ Αἰμίλιος ἔλαβε μόλις περὶ τὴν μεσημβρίαν τὸ γραμματίον τοῦτο·

Αἰμίλιε,

Φέρομαι πρὸς σὲ ὡς ὁ ἐπιθάνατος εἰς τὸν τάφον. Ἀλλ' ὁ κρημνὸς τῶν πόθων εἶναι λειὸς, εἶναι ἀβρότατος· πόθεν νὰ κρατηθῶ;

Τὴν ἕκτην Μ. Μ. σήμερον σὲ ἀνυμνω εἰς τὸ δάσος· εἰς τὴν λίμνην τῶν κύκνων. Εἰς τὸν λαιμὸν μου θὰ κρέμαται ὁ σταυρός. Ἡ Αἰμίλιε, θὰ μὲ γυνώρισῃ;

Ἀλκμήνη.

— Ἐκείνη! ἀνεβόησεν ὁ Αἰμίλιος, ἡ Μαγδαληνὴ! Ἐπαναδύει ὁ χρυσοῦς δελεῖν, ὁ ἐκλείψας ἐπανατέλλει ἀστὴρ! *Εὐρηκα*, ὡς ὁ Ἀρχιμήδης, ἀνεφώνει, καὶ πυρέσσων καὶ τρέμων ἀπὸ χαρὰν ὠρμητεν εἰς τὸ δάσος ὡς νὰ ἦτο ἡ ὥρα τῆς προσκλήσεως. Ὅλος ἀγαλλιάσις καὶ θέρμη ἦλθεν εἰς τὴν λίμνην τῶν κύκνων, ἀλλ' οὐδεὶς ἐρμημία. Καὶ ἐν τούτοις ἡσθάνετο ὡς νὰ ἦτο μῦρα ἐκεῖ, ἔβλεπε χρυσαῖα καὶ γλυκύτατα τὰ κύκλω του, ἢ μᾶλλον οὐδὲν ἔβλεπεν εἰμὴ ἐκείνην παντοῦ, καὶ ἀνέπνεεν εἰς τὴν βαλσαμώδη αὐραν τῆς ἐρωμένης του τὴν πνοήν. Ἐδῶ, ἔλεγεν, ἐδῶ μετ' ὀλίγον θὰ βαδίσῃ, θὰ πατήσῃ τὴν χλόην μετ' ὀλίγον αὐτὴν, θὰ ἀνασκιρτήσῃ μετ' ὀλίγον εἰς τὴν φωνὴν τῆς οἱ κλῶνοι, καὶ εἰς τὴν μορφήν της θὰ συσταλῶσι τὰ ῥόδα. Ἐβλεπε τὰ ἄνθη καὶ ἠγάλλετο· τὰ ἄνθη εἶναι ἡ προπαίδεια τοῦ ἔρωτος. Εἶναι ἐνσαρκωμένα φιλήματα· εἶναι ἰσορία τῶν ἐρωτολήπτων, στιγμαὶ μιᾶς ἐρωτικῆς συνεντεύξεως.

Ἐπιπτε καὶ κατεφίλει τὴν γῆν ἣν θὰ ἐπάτει ἡ πτέρνα της μετ' ὀλίγον, καὶ ἦτο μεθύων καὶ παρωμίλει ὡς τρελλὸς ἐνῶ ποιητῆς δὲν ἦτον.

Ἦτον ἡ εὐδαιμονοῦσα παραφροσύνη.

Ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ δάσους, καὶ εἶτι τὸ γραμματίον τῆς 'Αλκμήνης συσφίγγων εἰς τὴν χεῖρα, ὡσανεὶ ἐφοβεῖτο μὴ μετ' αὐτοῦ καὶ ἐκείνη ἐκφύγῃ, ἀπήντησεν ἐπαίτην ἄθλιον καθ' ὁδόν. Ἐστάθη, ἐζήτησεν εἰς τὸ

θυλάκιον, καὶ ἔδωκεν εὐφροσύνας εἰς τὸν ἐπαίτην ἐν χρυσοῦν νόμισμα. Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἂν ἦτο κοσμοκράτωρ καὶ τῷ ἐζητεῖτο, θὰ ἔδιδε τὴν οἰκουμένην. Εἶχε τὴν 'Αλκμήνην.

'Απήντησε, τρέχων καὶ ἀγνοῶν ποῦ, ἀρχαῖον φίλον του ὅστις ἀπὸ καρδίας τὸν συνεχαίρετο ὅτι ἀνέβρωσεν. Ὁ Αἰμίλιος γελῶν, μόλις πατῶν εἰς τὸ ἔδαφος, ἀλλοφρονῶν καὶ σιωπηλός, τὸν ἐβράβισεν.

— Ἄλλ' ἐγὼ ἔμαθον, Αἰμίλιε, ὅτι ἡσθένεις μόνον κατὰ τοὺς ὀφθαλμούς, εἶπεν ὁ δαρεῖς.

Ὁ Αἰμίλιος ἔφυγε καγγάζων.

Τέλος εὗρε τὸν οἶκόν του. Ἐφίλησε τὸν πατέρα του, ἐνέποιεζε καὶ κατεσύγγισε μίαν γραῖαν θεράπαιναν, συνέτριψε δύο ποτήρια, γελῶν.

Τί εἶναι ἔρως; Ὅ,τι εἶναι ἡ γυνή. Γυνὴ καὶ ἔρως ὀρισμὸν δὲν ἔχουσιν.

ΠΡΟΣΕΥΧΑΙ.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ ἥλιος ἔκαμε τεσσαράκοντα ὀκτὼ χιλιάδας ὥρας νὰ κλίνη πρὸς τὸ τέρμα του, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ Αἰμιλίου, ἐνῶ διὰ τὸν πένητα οἰκογενεὶ ἀρχὴν τὸν ἰδροῦντα εἰς τὴν ἐργασίαν ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτον ἄψε-σβῦσε.

Ἐν τούτοις ὁ Αἰμίλιος ὀλοκλήρους ὤρως, πρὸ τῆς ὀρισμένης μετὰ μεσημβρίαν, εὐρίσκετο εἰς τὸ δάσος τῆς συνεντεύξεως, παρὰ τὴν λίμνην τῶν κύκνων, καθήμενος εἰς τι ἐδῶλιον καὶ ἀναμένων τὴν προσέλευσιν τῆς στιγμῆς. Ἰπὸ τὸν Μάϊον ἀναφύονται τὰ ὠραιότερα τῶν ἀνθῶν καὶ ὑπὸ τὴν νεότητά τὰ γλυκύτερα τῶν αἰσθημάτων. Φυσικά, ἔλεγεν, ἀτενίζων τὸν δύοντα φοῖβον, πρέπει οὗτος νὰ φεύγῃ ἀφοῦ ἔρχεται ὁ ἰδικός μου.

Καὶ ἦτον ὄλος παλμός καὶ βλέμμα.

Ἐνώπιόν του δύο ἀβρότατοι καὶ μεγελοπρεπεῖς κύκνοι ἐλούοντο καὶ ἐφιλοῦντο. Ἡ, πῶς ἐζήλευε τοὺς ἀθῶους ἐρωτᾶς των, πῶς ἢ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἐκείνη εἰκὼν ἐζῆπτε τὰς χρυσαῖς τοῦ μέλλοντός του ἐλπίδας! Εἰς τὸ δάσος ἐκείνο, δημόσιον περίπατον, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐφαίνετο γυναικὸς ἐσθῆς, καὶ ἡ καρδία τοῦ Αἰμιλίου σχεδὸν ἀπεσπᾶτο τῆς θέσεώς της ἀπὸ τοὺς σεισμοὺς τῶν συγκινήσεων· ἀλλ' ἡ ἐσθῆς ἐπλησίαζεν, ἦτον ἐλαφρὰ

και χαρίεσσα κόρη και επέρα ενώπιόν του αδιάφορος. Είς τόν λαιμόν της δέν έλαμπεν ο σταυρός. Ήρχετο άλλη, άλλαι, άλλ' ούδέν σημείον, ούδεμία πρὸς αὐτὸν προσέγγισις, ούδέν φιλικὸν βῆμα ἢ νεῦμα προκαλοῦν. Ἐκείνη δέν εφαινετο. Τὸ ὠρολόγιόν του εδείκνυεν ἀκριβῶς τὴν ἔκτην, καὶ ἡ ἀνυπομονησία του εἶχε μεταβληθῆ εἰς κόλασιν. Διατί εβράδυνε; Πῶς δέν εφαινετο; Ἡ ὑπερβολικὴ τυπικότης αὐτῆ δέν ἦτο ψυχρὰ διάθεσις, σθεννύμενος πόθος;

Ἐσκέπτετο, ἀλλ' ούδέν ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ. Ἠγέρθη καὶ ἤρξατο διατρέχων τὴν δειροσοιχίαν ὡς κύων ἰχθυεῦτης ἀνερευνῶν. Οὐδέν.

Μετενόησεν ἡ δειλιά καὶ φοβεῖται ἡ Ἄλκμῆνη; Ἄθλον, ἀλλὰ πρὶν ἔλθῃ ἔκλαιεν. ἦλθεν εἰς τὸν ἡμισυ δρόμον, ἀλλ' ἐκεῖ ἐπτάθη, καὶ ἐπανῆλθεν οἴκαδε. Δέν εφάνη εἰς τὸ δάπος. — Τὰ ἀνθη ἀπητιμίζοντο εἰς τῆς ἐσπέρας τὴν αὔραν, καὶ ὡς τὰ μῦρα ἀπῆρχοντο καὶ οἱ περιπατοῦντες. Μετ' αὐτῶν καὶ ὁ Αἰμίλιος. Τελευταῖος.

Ἡ Ἄλκμῆνη ἐπανῆλθεν εἰς τὸν πτωχόν της οἰκίσκον, καὶ ὡς ἂν ἤθελε νὰ διασκεδάσῃ ὁ ἀὴρ τοὺς καπνοὺς τῆς κεφαλῆς της, ἤνοιξε καὶ ἐπερείσθη ἐπὶ τοῦ παραθύρου. Ἡ Ἄλκμῆνη ἦτο περίλυπος μέχρι θανάτου. Πῶς νὰ παρηγορηθῆ; Ἡ καρδιά ἔχει αἷμα! ὅταν πονῆ ἀγνοεῖ τὴν φιλοσοφίαν. Ἡ συνείδησις ζῆ ἐντὸς ἡμῶν ἐμβρυον, ἀλλ' ὡς ἡ Ἀθηνᾶ με τέλειον νοῦν καὶ πλήρη ἡλικίαν. Ἐβλεπεν ἡ Ἄλκμῆνη, ἠσθάνετο ὅτι ἦτο δυσειδής, δυσειδεστάτη. Πῶς νὰ παρουσιασθῆ; Ὁ ἔρωσ ὅν ἐνέπνευσε καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἦτο γίγας πρὸς νάνον.

Καὶ ἔλυπετο, ἔλυπετο, ἔλυπετο.

Ἐλεγεν: Ἄς ἀποθάνω λοιπὸν ἴσως τότε μοι δώσῃ γενναίως ἐν φίλημα, καὶ ἐγὼ νεκρὰ θὰ ἔχω τὴν δύναμιν νὰ μὴν ἀποσύρω τὸ πρόσωπόν μου. Ἄς ἀποθάνω ἴσως τότε ἡ καλὴ μου καὶ γλυκεῖα ψυχὴ θὰ ἔρχεται εἰς τὸ δνειρόν του καὶ θὰ τοῦ ἀρέσω. Τὸ πρόσωπον θὰ ἀφήσω εἰς τὰ χῶματα. Ὡ, μόνον, μόνον νεκρὰ δύναμαι νὰ ἐνατενίσω τὸν Θεὸν καὶ τὸν Αἰμίλιον. Πῶς ἄλλως;

Καὶ ἔλυπετο, ἔλυπετο, ἔλυπετο.

Ἐλεγεν: Ἐρωτευμένη καὶ δύσμορφος, βασίλισσα καὶ βασιλευσσία! Δίδω, ὡς ἐν δεικάλεπτον τὴν ζωὴν μου διὰ νὰ μοι πω-

λήσωσιν ἐπὶ μίαν ὥραν τὴν προσωπίδα τῆς καλλονῆς. Οὐδεὶς μοι ἀποκρίνεται, οὐδεὶς πωλεῖ τὸ οὐράνιον καὶ κάλλισον δώρημά του! Εἶναι ἀδύνατον, εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸν ἴδω πλέον. Ἄν ἤμην κἂν πλουσία! Τότε ἴσως ἴσως ἐθαμβοῦτο ἐμπρὸς μου ἀπὸ χρυσὸν καὶ ἀδάμαντας, ἄλλ' ἡ πενία ἐξήρανε τὸ πρόσωπόν μου, ὡς ὁ λίβας τὸ φύλλον, καὶ ἡ καρδία μου ἐγένετο ἐρείπιον. Ὡ!

Καὶ ἐσκέπτετο ἄλλα πολλὰ, πολλὰ, πολλὰ.

Ἐπρεπε νὰ πέσῃ. Ἡσθάνετο κόπωση ὡς ἂν εἶχεν ὁδοιπορήσῃ ὀλόκληρον ἔτος, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν κλίνην.

Ἐκεῖ προσπυχήθη. Εἶπεν: Ὡ ἀγκάλῃ τοῦ ὕπνου, καταφεύγω εἰς σὲ ὡς καταφεύγει εἰς ὄρμον μικρὸν τῶν τρικυμιῶν ὁ ναύτης. Θέλω νὰ λησμονήσω τὴν ὀδύνην μου, καὶ σὲ ἐπικαλοῦμαι ὡς ὁ μάρτυς τὸν θάνατον, ὡς ὁ ἐρημίτης τὴν ὄσιν, ὡς τὰ γλυκύτατα χεῖλη ἡ ἐρώσα ψυχῆ. Ἐλθέ! ὀδήγει με εἰς τὸν σκοτεινὸν τῶν ὀνείρων κόσμον, εἰς τὰ πλάσματα τῶν πόθων, εἰς τὰ βῆθη τῶν ἐλπίδων μου. Φέρε εἰς τὸ στῆθος μου τὸν Αἰμίλιον. Ἄς ἤμην πάντοτε κἂν τὸ γλυκὺ τοῦ ὕπνου τοῦ ὄνειρον. Ὡ ὕπνε, ἐλθέ, ἐλθέ τῶν φλεγόμενων χειλέων μου δρόσος, ἐλθέ, παρήγορος θωπεία τῆς ὀδύνης μου! Ὡ, ποσάκις, ποσάκις κατακλινομένη νύχθηθην νὰ χυθῶ εἰς ἐν γλυκὺ καὶ παρατεταμένον ὄνειρον, καὶ νὰ μὴ φωτίσῃ πλέον τὰ ὄμματα μου ὁ ἥλιος, ὁ ἀναίσθητος ἥλιος, ὁ φωτίζων τὰ δάκρυα τῆς ὀρφανῆς καὶ τὰ αἵματα τοῦ τυράννου. Ὡ, ποσάκις διανοίγουσα τὸ βλέφαρον εἰς τῆς πρωίας τὸ φῶς, ἐνῶ μόλις μοι ἐκόπτετο χρυσόπτερος ὄνειρος, ποσάκις δὲν ἐδάκρυσα, ὅτι ἐξύπνησα καὶ εἶδα, καὶ εἶδα τὴν γῆν! Ἄς κοιμηθῶ ἀφοῦ δέν δύναμαι νὰ ἀποθάνω.

Καὶ ἦτον ἀπελπίς καὶ περίλυπος μέχρι θανάτου, δι' ὀλίγας ἐρατεινάς γραμμὰς τοῦ προσώπου, αἵτινες μίαν καὶ ἄλλην καὶ ἄλλην καὶ ἄλλην κόρην ὠδήγησαν εἰς τῆς ἀτιμώσεως καὶ τῆς κατασχύνης τὰ τέλματα.

Ἡ εὐτυχία ζῆ καὶ ὑπάρχει μόνον εἰς τοὺς πόθους καὶ τὰ ὄνειρα τῶν δυσυχῶν. Ἐγὼ, νομίζω, Βαμπᾶ μου, ὅτι ἦσαν παρὰ πολὺ ὀλίγαι αἱ ἐξ ἐκείνων ἡμέραι διὰ νὰ γράψῃ καὶ ἐκδώσῃ ὁ Θεὸς τὸ μέγα του δράμα ὅπερ Κόσμον ἀπεκάλεσεν.

ἴσως διὰ τοῦτο παρενέπεσαν τόσχα λάθη, τόσοι βαρβαρισμοὶ, τόσοι σολοικισμοὶ καὶ παροράματα! Ἦσαν ὀλίγαι, ὀλίγαι, ἐξ ἡμέραι δι' ἓνα κόσμον. — Τίς οὐδέν; ἴσως ὁ κόσμος ἡμῶν οὗτος εἶναι τὸ πρῶτον ἔργον τοῦ μεγάλου Ποιητοῦ. Εἰς τὸ βῆθ τοῦ φιλοσόφου βλέμμα ἀποκαλύπτεται ἡ ἐπιπολαιότης καὶ ἡ ἀσάφεια, αἱ λαμπηδόνες καὶ αἱ πτώσεις, τὸ ἄτακτον καὶ θελλῶδες, τὸ κράμα τοῦ μεγάλου καὶ μικροῦ ἐκεῖνο ὅπερ ἐνυπάρχει πάντοτε εἰς τὰ πρῶτα ἔργα.

Ἰδὲ τὸν ἥλιον. Πόσον εἶναι ἡμῶν λαμπρότερος! ἴσως διότι εἶναι δεύτερον μετὰ τὴν γῆν ἡμῶν ποίημά Του.

ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ.

Τὴν ἐπαύριον δέν ἐκάθητο πλέον εἰς τὸ ἐδώλιον ὁ Αἰμίλιος, οὐδὲ παρὰ τὴν λίμνην, ἀλλὰ παρὰ τὴν εἴσοδον περιεστρέφτο Κέρβερος τῶν εἰσερχομένων. Καὶ πάλιν μὴ ἀόρατος ἡ Ἄλκμῆνη ἄλλοθεν εἰσῆλθεν ἔτρεχεν εἰς τὴν λίμνην.

Ἐφάνη. Μὴ ἐμπιστευομένη οὐδ' εἰς τὴν καλύπτραν, ἡ Ἄλκμῆνη εἶχεν ἤδη ἀναμείνει τὸ λυκόφως, ὑπὸ τὰ δένδρα. Κρατοῦσα ἀπὸ τῆς χειρὸς μικρὰν δεκαετῆ κόρην, ἐφάνη βραδέως χωροῦσα γυνή. Δέν εφαινετο κόρη. Ἐλαμπεν εἰς τὸ στῆθος ὁ σταυρός.

Ἦτον ἐκείνη.

Ὁ Αἰμίλιος ὡς τὸ πῦρ ἐσηρόχθη εἰς τὸν κορμὸν δένδρου. Ἦρχετο ἡ Ἄλκμῆνη, καὶ ὁ Αἰμίλιος ἔβλεπεν ἤδη σαφῶς μορφήν ὠχρὰν καὶ πλατεῖαν, σῶμα μέτριον καὶ κυρτόν, ὕψος δειλὸν καὶ ἄχαρι. Ἐνδύματα πτωχὰ, γυναῖκα μηδαμινήν.

Τίς νὰ ἦναι; ἔλεγεν. Ἐβλεπε τὸν σταυρόν. ἴσως ἡ θαλαμηπόλος τῆς Ἄλκμῆνης, ἐφαντάζετο.

Ἡ Ἄλκμῆνη μόλις τὸν εἶδεν, ἐμειδιάσεν, ἀλλ' ἀπήντησε τὸ βλέμμα του θάμβους ὑπόπτου πλήρες, ἀλλ' ὄχι θαυμασμοῦ. Ἐστάθη ἀπολιθωθεῖσα.

— Πόθεν ἔλαβες τὸν σταυρὸν αὐτόν; Ποῦ εἶναι ἡ κυρία σου; Ὡ, διατί με τυραννεῖ; Ποῦ εἶναι λοιπὸν, ποῦ εἶναι ἡ Ἄλκμῆνη μου;

Ἀνεφώνησεν ὁ Αἰμίλιος δραχμὸν καὶ ὑποθέτων αὐτὴν ἐκείνην τοῦ ἰνδάματός του θαλαμηπόλου.

Ἡ Ἄλκμῆνη ἀδυνατοῦσα νὰ ὁμιλήσῃ, ἔφερε μόνον τὴν ἄλλοτε ὡς τὸ κρίνον χεῖρα εἰς τὴν παλλομένην καρδίαν της.

Ὁ Αἰμίλιος οὐδέν ἐνόησεν. Προσέθηκεν ἠπιώτερον.

— Θὰ ἔλθῃ λοιπὸν; Μὲ ἀγαπᾷ; Ὁμίλει με, ὀμίλει με καὶ πνίγομαι!

— Αἰμίλιε, εἶπεν ἐκείνη, ἡ Ἄλκμῆνη ἦλθεν. . . Εἶναι ἐμπρὸς σου.

Ἦτον ἡ φωνὴ της, ἡ φωνὴ τῆς Μαγδαληνῆς. Τὸ τέρας αὐτὸ ἦτον ἡ Ἄλκμῆνη του, ἡ περιλαμπῆς θεότης του, τὸ χρυσοῦν ἰνδάματός του! Μίαν στιγμὴν ἔμεινεν ἄφωνος ὡς ἐν ἐκστάσει ἐμπρὸς της! εἶτα ἤρπασε τὴν κεφαλὴν του διὰ τῶν χειρῶν, ἤγειρε τὸ ὄμμα πρὸς τὰ ὕψη, ἐξέβαλε ταύρου μηκυθμόν, καὶ ἔφυγε κτυπῶν τὸ μέτωπόν του ὡς ἂν ὠνειρεύετο νὰ ἐξυπνήσῃ, ἔφυγεν ὡς ἂν ὀπισθὲν του ἐχύνετο τίγρις, ἔφυγεν ἐμῶν κατάρας καὶ ἰκετεύων τὸν Θεὸν νὰ ἦτο πλάνη.

Φεῦ! ἦτον ἀλήθεια καὶ ὑπὸ τὸ βάρος αὐτῆς ἔπεσε σωρευθεῖς εἰς χλοάζουσαν ἐκεῖ πέραν γῆν, πλησίον ρύακος χαρωποῦ. Ἐλάβεν ἀπὸ τὸ διαυγὲς νᾶμα, ἔπλυνε τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀλλ' ἡ ὀπτασία δέν ἐξηλείφετο. Ἐκείνη, ἦτον ἡ Ἄλκμῆνη του. — Ἦτο νὰ τὸ πιστεύσῃ; Νὰ ἐναγκαλισθῆ ὡς ἐρωμένην τρυφερὰν εἰς νύκτα βαθεῖαν καὶ τὸ πρῶν νὰ εὔρη γραῖαν ἀπαισίαν καὶ ἐλθεινὴν, νὰ τεῖνῃ εἰς τὸ ρόδον τὴν χεῖρα καὶ νὰ συλλάβῃ ἔχιδναν, νὰ φιλοξενήσῃ εὐσεβῶς καλόγηρον καὶ νὰ τὸν εὔρη ληστήν καὶ δῆμιον, νὰ φέρῃ εἰς τὰ χεῖλη του ποτήριον πλήρες ὑποθέτων οἴνου γλυκέος καὶ νὰ εὔρη αὐτὸ αἷμα πεπηγὸς, τοιοῦτόν τι ἦτον. Καὶ ἦτον ἐτι πλέον. Ἐπιεν ἐξ αὐτοῦ. Ἦτον ἀπίστευτον. Ἡ Ἄλκμῆνη τοῦ φωτός, ἦτον ἡ Μαγδαληνὴ τοῦ σκότους;

Ἐκλαυσεν, ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν κατὰ τοῦ οὐρανοῦ, ὡς ὁ μάρτυς ἀπὸ τοῦ σταυροῦ του καὶ ἀνεβόησεν: Ὡ Θεέ μου, Θεέ μου, διατί δέν ἔμενον ἀκόμη τυφλός;

Ἐμεινεν ἐκεῖ, λειπόθυμος καὶ οἰκτρὸς, με σῶμα ἐκτενὲς ὡς τοῦ νεκροῦ, με χεῖρας ἀνοικτὰς καὶ ἀπέλπιδας. Ἀπὸ τὴν ἀγκάλῃν ἐκείνην εἶχε πρὸ ὀλίγου φύγῃ τὸ μυθῶδες πτηνόν ἤδη ἔμεινεν ἀνοικτή.

ΑΙ ΟΥΡΕΙΣ.

Ἡ συνάντησις ἐκείνη τῶν τυφλῶν ἐρα-

στών, έχει τι τὸ τραχὺ, τὸ ἀτεχνον, τὸ ἀήδεις. Δύναται τις ἴσως καὶ νὰ γελάσῃ διατὶ ὄχι; Ὁ βίος ἡμῶν ἴσως δακρύγε- λως, κράμα χολῆς καὶ μέλιτος, συμπόσιον Αἰγυπτίων ἀρχαίων, σαιξπήριος τραγωδία. Ἐπὶ τοῦ τάφου φύεται καὶ τὸ βόδιον, με- ταξὺ τῶν συννέφων προσανατέλλει καὶ ὁ ἥλιος, εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον μυρολογοῦσι νεκρὸν, εἰς τὸν δεύτερον τελοῦσι γάμους, ἐκμυστηρέυσαι τοὺς ἔρωτάς σου εἰς γλυ- κεῖαν παρθένον καὶ διακόπτεσαι ὑπὸ τῆς διαρροίας, ἀκούεις τῆς μεγάλης Πέμπτης τὰ δώδεκα εὐαγγέλια καὶ εἰς τὴν παι- δίσκην τοῦ Πέτρου συλλογίζεσαι τὴν παι- δίσκην τοῦ γείτονός σου. Ἀδυναμῖαι ἀν- θρώπων, τῆς ὑπερτάτης Σοφίας σωτήριαί πρόνοιαι, ζεῖδωροι ληθῆαι καὶ ἀποξενισμοί, παίγνια εἰρωνικά καὶ πικρότατα τῆς τυφλῆς εἰμαρμένης.

Ὁ Αἰμίλιος ἦτο ῥωμαντικός, ἀλλ' ἂν ἦτο βαθυνότερος ἠδύνατο νὰ σκεφθῆ ὅτι δὲν γίνεται εὐκόλως πᾶγμα ὅ,τι ἡ φαντασία πλάττει καὶ ἡ καρδία ποθεῖ, ἠδύνατο νὰ ἴδῃ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ περι- μένη τὴν Ἀλκμήνην τοῦ ὡς αὐτὸς ἀνέ- πλαττεν αὐτὴν εἰς τὰς ὄνειροπολήσεις του. Ἄλλως τε ὁ Αἰμίλιος εἰς τὸ μακρὸν τῆς τυφλώσεώς του στάδιον, ἀδημονῶν κατὰ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἐν τῇ ὀδύνῃ του, εἶ- χεν ἀντλήσῃ ἐκ τοῦ βαθέος σκότους, ὅπερ γύρω του περικεχυμένον ἦτο, γραμμὰς τινὰς μελανὰς, καὶ οὐδὲ κἂν ἐστοχάσθη ὅτε εἶδε τὴν Ἀλκμήνην ἤδη νὰ μὴ κε- ραυνώσῃ τὴν ἐνθερμον νοσοκόμον, τὴν ἄ- γρυπνον ἀδελφὴν, τὴν πρὸ ὀλίγων ἔτι στιγμῶν ἰσαγγέλον κόρην.

Τὴν εἶδεν, ἀπετροπιάσθη καὶ ἔφυγε κα- ταρώμενος . . .

Ἐλεημοσύνην, ἐλεημοσύνην εἰς τὸν πέ- νητα, εἰς τὸν γέροντα, εἰς τὴν δύσμορ- φον! Ὁ δυσειδὴς γεννᾶται πτωχός. Τί πταίει; Πταίεις, θὰ ἴσαι μισητός, θὰ σοὶ ἴσαι ξένοι οἱ πάντες, ἂν ἐγεννήθης μονό- χεῖρ, ἂν ἐγεννήθης ὄρανος, ἂν ἐγεννήθης δύσμορφος; Διατὶ καθεὶς ἀποσύρεται ἀπὸ τὸν βακένδυτον, διατὶ ἡμεθα ξένοι πρὸς τὴν ἄχρουν, συγκεχυμένην, βακώδη μορ- φὴν; Τίς εἶδεν ὑπὸ τὸν πηλὸν ἐκείνον τί εἰδάμας κρύπτεται, τίς εἶδεν ὑπὸ τὴν δυ- σειδῆ προσωπίδα ποῖα πάλαι ἀγγελικὴ καρδία;

Εἰς τὸν βασιλικὸν χορὸν τοῦ 18 . . .

παρουσιάσθη καὶ ἐμάγευσεν ὅλους διὰ τῆς θελκτικῆς καλλονῆς καὶ χάριτός της ἡ Κυρία Μ . . . Καὶ ἦτον; Μοιχαλῆς, κλέ- πτρια, ἀτιμος ἑταῖρα. — Εἰς τὸν αὐτὸν χο- ρὸν ὁ νέος Σ . . . ὡς ἄφρον χρυσεῖον διέλαμ- πεν ἄλλ' ἦτο, σεσηπὼς ἀπὸ τὰ πάθη, χρυ- σοστόλιστον ἔλκος. — Εἰς τὸν αὐτὸν ἐκεῖ- νον χορὸν ἐχαιρετᾶτο εὐπρόσωπος καὶ βασιλικὸς ὁ γέρον Δ . . . Καὶ ἦτον; Ἄγιος συζύγου δολοφόνος, καὶ τιμῆς καὶ πατρί-δος μαστρῶπος δι' ἐν ξενικὸν μειδίαμα . . .

Ἰδοὺ τὸ πρόσωπον ἑμῆς ἐκδοσις τοῦ ὀ- μήρου εἰς στυπὸχαρτον, τὸ πρόσωπον, οἰάλη ἐπάργυρος τὴν στριχνίνην ὡς καρ- δίαν ἐγκλείουσα.

Ὡ ἀδελφοί μου, ἀγαπήσωμεν τὸ σῶμα καὶ ὄχι τὸ ἐνδύμα, ἀγαπήσωμεν δὲ τὰς ψυχὰς καὶ ὄχι τὰ πρόσωπα!

Η ΝΥΜΦΗ.

Ὁ Αἰμίλιος ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐπάνωθεν του ἐγέλων οἱ ἀστέρες ἀκτινο- βόλοι, ἐμπρὸς του ἐσύρετο ὁ ῥόαξ μορμύ- ρων ἀκχτάλειπτον μονωδῖαν, καὶ ἡ ἐσπε- ρία αὐρα ὡς παρήγορος λόγος προσέπνεεν εἰς τὸ φλογερὸν μέτωπόν του. Ἐμεινεν οὕτω ἐπ' ὀλίγον ἀναπολῶν ὡς ὄνειρον, ὡς ἐφιάλτην τὴν ἐν τῷ κήπῳ σκηνην, καὶ βλέπων αἴφνης τὸν οὐρανὸν ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον ὑπέθεσε τοὺς ὠραίους ἀστέρας ὡς εἰρωνεῖαν, ὡς περίγελων τῆς μαύρης του μοίρας. Ἠγέρθη.

Βαρὺς καὶ φρίσων ὡς ἂν ἐξήρχετο ἀπὸ λουτρὸν τῆς Στυγός, ἔλαβε τὴν πρὸς τὴν πόλιν ὁδὸν, θέλων νὰ λησμονήσῃ εἰς τὴν τύρβην καὶ τὴν ποικιλίαν ἑαυτὸν καὶ ἔ- κείνην. Ἡ πόλις εἰς ἣν ἐγεννήθη, ἐζῆσε καὶ ἀνετράφη τῷ ἐφαίνετο ξένη. Εἰς τὰς δυ- στυχίας ἡμῶν ὅλα παρίστανται ἐχθρὰ καὶ παράξενα, διότι τότε βλέπομεν καὶ δὲν ὑποφέρομεν ἐνῷ ἡμεῖς πενθοῦμεν, οἱ ἄλ- λοι ἀδιάφοροι νὰ ἀγάλλωνται καὶ γελῶσι.

Διερχόμενος μιᾶς τῶν μᾶλλον ἀποκέν- τρων ὁδῶν, εἶδεν εὐκοσμον πλήθος νὰ εἰσέρχεται εἰς τινὰ ἐκεῖ οἶκον. Ἀθήνη ζη- τῶν εἰσῆλθε καὶ αὐτός. ἦτο γάμος.

— Καὶ τίς νυμφεύεται, μικρὴ μου;

Εἶπεν εἰς παιδὰ τινὰ.

— Ἄ! ἡ Κυρία Ἐλίζα Κ . . .

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο ὁ Αἰμίλιος ἀνεσκήρ- τησεν, ὡς δορκὰς ὑπὸ βολῆς βληθείσα,

ἀνεμνήσθη ἡμερῶν ἀρχαίων καὶ ὤρμησε μετὰ φρίκης καὶ μαγείας πρὸς τὴν αἰθούσαν.

ἦτον ἐκείνη. Τίς; Ἡ πρώτη, ἡ ὠραία τοῦ ἐρωμένη Ἐλίζα.

Ἡ ἱεροτελεστία εἶχεν ἀρχίσῃ. Νεανίας ἱλαρὸς καὶ εὐδαίμων ἐδέχετο μετὰ τῆς Ἐλίζης τὰς εὐλογίας τοῦ γάμου των. Ὁ Αἰμίλιος παρὰ τὴν θύραν τῆς αἰθούσης στάς, προέτεινε διὰ μέσου τῶν παριστα- μένων γυναικοπαίδων τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδεν.

ἦτον ἐκείνη. Οἱ μελανοὶ ὀφθαλμοὶ της ὑγροὶ ἀπὸ μέλλουστῃν εὐδαιμονίαν, ἐγε- λων εἰς τὸ πλάγιον τοῦ νυμφίου ὡς ἡ πλειὰς ἔνθεν τοῦ οὐρανοῦ. Ὁ ἀφρώδης κόλπος, ὅστις ἄλλοτε ἐπλήρου τὴν μι- κρὰν παλάμην καὶ τὴν ἄπειρον ψυχὴν τοῦ Αἰμιλίου, ἐκυμαίνετο ἐρωτικὸς καὶ ἀνυ- πόμονος. Τὸ μέτωπον ἐκεῖνο ἐφαίνετο ὅτι μόλις ἐξῆλθε τῶν χειρῶν τοῦ Πλάστου, ἐνῷ ὁ Αἰμίλιος διέκρινεν ἔτι τὰ ἔχνη τῶν φιλημάτων του, καὶ τὸ αὐτὸ ἐπλανᾶτο εἰς τὰ χεῖλη της μειδίαμα εἰς τὸ ὅποιον ἄλλοτε ὁ Αἰμίλιος ἐγονυκλίτει ὡς οἱ Ἰν- δοὶ πρὸ τοῦ ἡλίου! Τὰ ἔβλεπεν ὅλα αὐ- τὰ, τὰ ἔβλεπεν ὡς βλέπει φάσμα τοῦ ἄδου γωνίαν παραδείσου, ἔβλεπεν αὐτὸν, ἔβλεπεν ἐκεῖ, ἐκείνην, τὴν Ἐλίζαν, καὶ ἔ- τοιμος νὰ ριφθῆ ὡς θηρίον ἐν τῷ μεταξῷ, καὶ ἔτοιμος νὰ ἀφήσῃ κραυγὴν φονευομέ- νου λέοντος, ἠσθάνθη γονυκλιτοῦντα τὰ γόνατά του . . .

Τοῦ προσώπου ὁ λάτρις ἐτιμωρήθη.

Κατέβη τὴν κλίμακα ὁ Αἰμίλιος, ὡσεὶ γέρον κλονούμενος, ἐνῷ ὀπισθὲν του ἄφινε τὴν Ἐλίζαν παιδίον σφριγῶν καὶ ἰπτά- μενον, τὴν παλαιὰν ἐρωμένην καὶ ὀμήλι- κα κόρην.

Οἱ σήμερον ὀμήλικες τίς εἶπεν ὅτι με- τὰ δέκα ἔτη θὰ φέρωσι τὴν αὐτὴν ἡλι- κίαν; Αὕτη ἀκολουθεῖ τὴν τύχην. Ἡ δυ- στυχία ἐπιποθοῦσα τὸν θάνατον μίαν ὥ- ραν ταχύτερον, σπεύδει πρὸς τὸ γῆρας, ἐνῷ ἡ εὐδαιμονοῦσα ζωὴ ὀκνεῖ καὶ δὲν θέλει νὰ ἀφήσῃ τὸ συμπόσιον τῆς τρυφῆς καὶ τῶν ἀπολαύσεων!

VI.

ΤΑΦΟΙ ΚΑΙ ΕΡΩΤΕΣ.

Παρήλθον μῆνες. Ὁ Αἰμίλιος κοῦφος ὡς ἦτο πάντοτε καὶ ἀβαθῆς ἐλησμονήσεν καὶ τὴν Ἀλκμήνην καὶ τὴν Ἐλίζαν. Ἡ τὰ ἀ-

νέγνωσεν ἢ τῷ συνέβησαν τὰ αὐτὰ ἔχνη διέκρινε διὰ τὰς δύο αὐτὰς κόρας ὁσάκις ἀνεγίνωσκεν εἰς τῆς μνήμης τὸ πολυσέλι- δον λεύκωμα. Ἐζήτησεν ἄλλην, εὔρε καὶ διηγεῖται πάλιν εὐφρόσυνος.

Κάποτε διηγείτο τὰ τῆς Ἀλκμήνης διὰ νὰ γελάσωσιν.

Ὁμολογήσωμεν κοινὴν ἀμαρτίαν. Ἄς προσπαθῶσιν οἱ ποιηταὶ νὰ λέγωσι προσ- ποιήτοι γινόμενοι ὅτι δις δὲν ἀγαπᾷ ἡ εὐγενὴς καρδία, ὡς οἱ ξενοδόχοι τὸ σεση- πὸς κρέας διὰ καρυκευμάτων εὐπροσω- ποῦντες. Δι' ὅλας τὰς ὠραίας ἔχομεν κελ- λία εἰς τὸ ἐρημοκλήσιον τοῦ στήθους. Οὐρανός, ἡ θάλασσα καὶ ἡ ψυχὴ εἰν ἔργα παροῖνια, ἀλλὰ καὶ ἀδελφὰ διὰ τὸ ἀλλο- πρόσαλλον. Ἄλλως τε τὸ ἐπιμένειν εἰς μίαν καὶ μόνην δὲν εἶναι φιλοσόφου μονο- μανία, ἰδιοτροπία ἀγγλική, ἀγροῖκος φα- νατισμός, κυνὸς ἡ πίστις; Ὁ λίθος καὶ ὁ θάνατος μόνον δὲν ἀλλοιοῦνται. Ὁ Αἰμίλιος ἦτο κάτοικος τῆς γῆς ἐδῶ καὶ ἠγάπα πανταχοῦ τὸ καλόν. Ἠδιαφόρει ἂν σήμερον παρουσιάζεται μετὰ τὴν ἐσθῆτα τῆς Μαρίας, ἂν αὔριον μετὰ τὴν κόμην τῆς Ἐλέ- νης, καὶ μεθαύριον μετὰ τῆς Θυλίας τὰ ὀμ- ματα. Εἰς τὸ βάθος τῶν ἑτεροιώσεων τού- των εὐρίσκετο πάντοτε τὸ καλόν, δηλαδὴ, ὡς ἔλεγεν αὐτός, ἡ γυνή. Αἱ γυναῖκες ἐ- πλάσθησαν ἀπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πλευ- ρὰν τοῦ βοός Ἀδάμ· ἀλλ' ὁ ἀρχιμάγειρος, ὅν οἱ τότε ἰσχωρᾶ ἀπεκάλουν, ἔκαμεν ἐκ τῆς πλευρᾶς ἐκείνης καὶ βραστόν, καὶ κο- τελέττας, καὶ φλογίδας, δηλαδὴ Παναγιώ- τας, Εὐφροσύνας καὶ Παλλούς. Τὸ ἀλη- θές εἶναι ὅτι ὁ Αἰμίλιος προσκληθεὶς ἄ- παξ εἰς τὸ συμπόσιον ὅπερ καλεῖται γεό- της, ἤθελεν ὅλα νὰ δοκιμάσῃ καὶ λάβῃ ἐκάστου γινώσιν. Ἴσως ἦτο καὶ λαίμαργος.

Καὶ ἡ Ἀλκμήνη; ἴσως ἐρωτήσῃ τις. Τὸ πρόσωπον τὸ μόλις φανὲν ἐπὶ τῆς σκη- νῆς, ἀπαγγεῖλαν δύο-τρεις λόγους, καὶ λειποθυμήσαν, τί γίνεται; Πᾶ! καὶ ἀπὸ πότε ἤρχισαν νὰ μεριμνῶσιν οἱ ἄνθρωποι καὶ διὰ τοὺς καταπεσόντας καὶ δυσυχεῖς; Παρήλθον μῆνες. ἦτον ἐν Σάββατον καθ' ὃ τελεῖται ἑορτὴ καὶ μνημόσυνον ὑ- πὲρ τῶν νεκρῶν. Τὸ κοιμητήριον πληροῦ- ται τότε ἀπὸ κίωνωπας περιβομβοῦντας ἐπάνω τοῦ ἀλύτου ὑπνου, οἵτινες καλοῦν- ται μητέρες, σύζυγοι, ἀδελφαί. Ἐδῶ σε- μονοπρόσωπος ἱερεὺς ἀπαγγέλλει λόγον

περι ἀθανασίας ἢ ματαιότητος ἀπειλῶν ἅμα διὰ τοῦ μέσου δακτύλου τὰς κύκλω του ζώσας καὶ δακρυούσας ξανθὰς κεφαλάς, ἐκεῖ αἱ γραῖαι μητέρες ὀρηνοῦσαι μόναι τοὺς νεκροὺς των βλαστούς, πλησίον συμπαθεῖς ἀδελφαὶ ἢ χῆρι γυναῖκες ἀποδύρονται τοὺς περιλημένους των, ἐνῶ ἀναμέσον φέρονται εὐθυμα καὶ ζωηρὰ παιδία, ὁμοιοὶ δὲ νέων καταδιώκουσι χαρῶπας καὶ εὐκινήτους νεάνιδας. Ἦτο τοιαύτη ἑορτὴ καὶ ὁ Αἰμίλιος ἐφέρετο πρὸς ἀπόκεντρον μέρος τοῦ κοιμητηρίου κρατῶν ἀπὸ τῆς χειρὸς νέαν τινα κόρην, εἰς ἣν εἶχεν ὑποσχεθῆ ἐκεῖ τὴν συνέντευξιν.

Πρηνὴς ἐπὶ τινος τάφου πέραν ἐκεῖ ἐθρήνει δεκαετίς μόλις παιδίσκη.

Τὰ ἄσκοπα τῶν δύο ἐραστῶν βήματα ἐπλησίασαν καθ' ἣν στιγμήν ὁ Αἰμίλιος ἐπώμνυε καὶ ἐδέχετο διαπύρους καὶ ἀδιαλύτους ὄρκους. Οἱ λυγμοὶ τῆς παιδὸς διέκοψαν τὰ ἐρωτικά λόγια· ἡ νεότης προσηκόνεται εἰς τό γῆρας. Ἐσαμάτησαν.

— Ποῖον κλαίεις, πτωχὴ μου;

Ἠρώτησεν ὁ Αἰμίλιος. Ἡ μικρὰ κόρη ἤγειρε τὴν κεφαλὴν δακρυόρους. Εἰς τὸν λαιμόν ἐκρέματο χρυσοῦς σαυρός. Ὁ σαυρός διὰ τὸν Αἰμίλιον ἦτο νέφος· ὠχρίασε καὶ ἐγένε συννεφύς.

— Κλαίεις αὐτοῦ συγγενῆ σου; ἐπαλέλαβεν ἐν ταραχῇ.

— Ναί, κύριε...

Ἐψιθύρισε μόλις τὸ παιδίον.

— Καὶ πῶς ἐλέγετο;

Προσέθηκε συμπαθῶς ἡ νέα ἐρωμένη.

Ἡ μικρὰ ὀρηνοῦδὸς διέκοψε τοὺς λυγμοὺς καὶ εἶπεν: Ἐλέγετο Ἀλκμήνη... Δὲν τὴν ἠγάπησαν καὶ ἀπέθαναν.

Ἐγονυκλίτησαν ἐκεῖ καὶ ἐκλαυσαν θερμὰ συμπαθείας καὶ στιγμῆς δάκρυα μία ἀντίζηλος ἀγνοοῦσα, ἡ μικρὰ συγγενῆς καὶ ὁ Αἰμίλιος.

Τί ὠφελεῖ!...

Ἡ δύστηνος! τοὺς ἔβλεπε κἀν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ;

ΟΡΙΩΝ.

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ.

Ἐνῶ ζῆ τῆς ζωῆς τὴν πρῶταν
Καὶ τὸν κόσμον χρυσοῖζοντα βλέπει,
Σιγαλὰ καὶ βαρύτερα τρέπει
Εἰς τὸν τάφον τὰ βήματα... Τίς;
Ἄδελφός μὲ ἀγγέλου καρδίαν
Χλοερᾶς καὶ λευχεύμονος κόρης.
Ὡ, αὐτοὺς ἂν προτοῦ ἐθεώρεις
Ἦσαν ἄνθος καὶ μία ἄκτις.

Εἰς τὴν κλίνην ὁ ἄβρωστος κεῖται,
Φθοισῆ, ξηροσῆχει, παλαίει,
Καὶ ἐκεῖν' εἰς τοὺς πόδας του κλαίει,
Ἡ ταλαίπωρος γονυκλινῆς.
Φεῦ! ἡ μοῖρα ποτὲ συγκινεῖται;
Μάτην δέεται, εὐχεται, τάσσει,
Τὰ ἀδύνατα στήθη σπαράσσει
Καὶ προσπίπτει ἱκέτις πρηνῆς.

Ὡς κηρὸς ἀναλύει καὶ φθίνει·
Θ' ἀποθάνῃ αὐτός, θ' ἀποθάνῃ,
Μικρὸν ἔτι καὶ ὑστερον χάνει
Τοὺς ἀστέρας, τὸν κόσμον, τὸ φῶς.
Τὸ γνωρίζει, τὸ βλέπει ἐκεῖν'·
Καὶ δακρῦει καὶ στένει κρυφίως...
Οὐρανέ, σπαραγμὸς ψυχῆς ποῖος
Ν' ἀποθνήσκῃ ἀργὰ ἀδελφός!

Εἰς τὸ στρώμα ἐκεῖνος ἐπάνω
Ναυαγὸς εἰς τὸ κύμα κτυπάται,
Ὡς κλωνίον εἰς λαίλαπα θλάται
Καὶ μὲ σβύνοντα τόνον φωνῆς:
« Ἀδελφὴ μου λαλεῖ, θ' ἀποθάνω,
Θ' ἀποθάνω κ' ἐν μέσῳ ἐρήμου
Ἡ πονοῦσα σ' ἀφίνει ψυχὴ μου·
Ὡ ἡμέραι πικραὶ ὀφρανεῖς! »

Μὲ τὴν κόμην λυτὴν καὶ σιγῶσα
Ἡ ταλαίπωρος ἵστατο κόρη,
Καὶ ἐκεῖνον οἰκτρὰ θεώρει
Ὡς εἰς γαίην χαώδους κρημνοῦ.
Τῆς ἐλύθη ἐν τέλει ἡ γλώσσα·
« Ὅταν φύγῃ ἡ ἄκτις, ἀδελφέ μου,
Τί θὰ γίνῃ τὸ ἄνθος, εἰπέ μου; »
Εἶπ' ἡ μαύρη μετ' ἔκφρονος νοῦ.

Καὶ ἠκούσθη ἐν φίλημα μόνον
Ἀβραῶν τῆς ψυχῆς των ὠραῖος,
Ἦμος κύκνειος καὶ τελευταῖος,
Πενθηρὰ τῆς σποργῆς ἑορτῆς.—
Τὴν πρῶταν ἀγάπη γειτόνων
Νεκρὸν εἶδεν ἐπάνω τῆς κλίνης,
Καὶ πλαγίως τὸ πτώμα ἐκείνης
Πτώμα ἔτι νὰ γονυπετῇ...

Κ' εἰς τὸ κράτος αὐτὸ τοῦ θανάτου
Ζηλευτῆ, ὦ παρθένος ἀγία!
Ερωμένης δὲν δίδει καρδία
Ἀδελφῆ ἔτι δίδει δειλή·
Νὰ μὴ φύγῃ ἐπὶ οὐρασίμῳ
Καὶ τὴν χεῖρά του θλίβει εἰσέτι,
Καὶ νεκρὰ τὰ φίληματα θέτει
Ἡ χρυσοῦ τῆς νεκρᾶς κεφαλῆς.

Κ. ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟΝ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

(Συνέχεια· ἴδε φυλ. 39).

— Καὶ τί ἀπέγειναν;

— Ἡ χήρα ἀπέθανεν ἐκ τῆς λύπης, λέγουσιν, ἕνεκα τῆς σκληρότητος τοῦ υἱοῦ τῆς, ὅστις ἐνουμφεύθη πλουσίαν τινα Ἰνδὴν. Ἐχῶ ὅλας τὰς ἐπιστολάς του εἰς τινα γωνίαν.

— Ἐνουμφεύθη πλουσίαν Ἰνδὴν! ἀνέκραξεν ὁ Ἑρρίκος φωτισθεὶς αἰφνιδίως. Δὸς μοι τὰς ἐπιστολάς αὐτάς.

— Εἰς τί θὰ σὲ χρησιμεύσωσι;

— Δὸς μοι αὐτάς! Τὰς προτιμῶ ἐξ ὄλου τοῦ χρυσοῦ τῶν ὑπερατλαντείων χωρῶν ὅθεν προέρχονται. Ἰσως ἡ εὐτυχία μου ἐξαρτᾶται παρ' αὐτῶν.

Ἄν καὶ ἡ ἀγρονόμος δὲν ἐννοεῖ πῶς αἱ ἐπιστολαὶ ἐνός ἀγνώμονος, ἀποθανόντος πιθανῶς πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ἠδύναντο νὰ συνεισφέρωσιν εἰς τὴν εὐτυχίαν τοῦ Ἑρρίκου τῆς, ἔσπευσεν ἐντούτοις νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ. Ἀνοίξασα λοιπὸν παλαιὸν τι ἐπιπλον καὶ ἀναζητήσασα ἐν τῶ μέσῳ διαφόρων ἀντικειμένων, ἔσπευε δέμα ἐπιστολῶν δεδεμένον ὑπὸ μαύρης ταινίας. Τινὲς τῶν ἐπιστολῶν ἀπευθύνοντο πρὸς τὸν ἀγρονόμον, τινὲς πρὸς τὴν χήραν Μουσκρῶβ.

— Ἴδου αὐτάς, Ἑρρί, ἂν καὶ δὲν ἐννοῶ πῶς θὰ σὲ καταστήσωσιν εὐτυχῆ.

Ὁ ἀνεψιὸς τῆς ἔλυσεν ἀμέσως τὸν φάκελλον καὶ διέτρεξε δύο ἢ τρεῖς ἐπιστολάς, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὴν τελευταίαν δι' ἧς ὁ νέος ἀνήγγελεν εἰς τὴν μητέρα του τὸν γάμον του. Ὁ Ἑρρίκος ἐρυθρίασεν ἀναγινώσκων αὐτήν, καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του ἔλαμψεν ἀστραπὴ θριάμβου καὶ περιφρονήσεως συγγρόνης.

— Ἑρρί! Ἑρρί! ἀνέκραξεν ἡ θεῖα του, τί ἔχεις, παιδί μου;

— Τίποτε... τίποτε!... Καὶ ὁ γράψας τὰς ἐπιστολάς ταύτας, ὁ Ρίχαρδος αὐτός Μουσκρῶβ, ἐστάλη, λέγετε, εἰς τὴν Ἰνδιαν δαπάνη τοῦ θεῖου μου;

— Βέβαια· καὶ ἦτο πολὺ δι' ἡμᾶς,

διότι ὁ ἀγρονόμος τότε δὲν ἦτο πλούσιος ὅπως τῶρα.

— Καὶ ὁ πατήρ του ἦτο ἀρχιεπίσκοπος εἰς τὸ Φρούριον;

— Ἐπὶ τριάκοντα ἔτη. Πολλοὶ ἐσκανδαλίσθησαν διότι ὁ μακαρίτης βραῦνος δὲν ἔλαβε πρόνοιαν διὰ τὸν υἱὸν καὶ τὴν χήραν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ γέροντος· ἀλλ' ἤκουσα νὰ ὁμιλῶσι περὶ καταχρήσεων, περὶ ποσῶν χρηματικῶν τὰ ὅποια ἔλειψαν· ὁ Θεὸς ἠξέουρει ἂν ἦναι ἀληθῆ ἢ ὄχι. Ἀλλ' ἰδοὺ ὁ θεῖός σου, κρῦψε τὰς ἐπιστολάς.

Ὁ Ἑρρίκος ἐξῆλθε θέσας αὐτάς εἰς τὸ θυλάκιόν του. Ἡ γραῖα τὸν προσέβλεπεν ἀναχωροῦντα μετὰ συμπαθείας. Δὲν ἠνόει πῶς δέσμη ἀρχαίων ἐπιστολῶν ἐπέφερον εἰς αὐτὸν παρόμοιον ἐνθουσιασμόν; Ἐσεισε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπέδωκε πάντα ταῦτα εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ἑλληνικῆς, ὡς ἐπραττε πάντοτε ὡσάντις δὲν ἐνόει τὰς πράξεις τοῦ ἀγαπητοῦ τῆς.

— Θέλει νὰ μὲ ταπεινώσῃ! Ἐπανελάμβανεν ὁ Ἑρρίκος δι' ἑκατοστὴν ἡδὴ φορὴν ὅτε ἀργότερα διευθύνετο πρὸς τὸ Φρούριον. Θέλει νὰ μὲ ἐξουθενώσῃ! Ἄ! Ἄ! Ἄ!... νὰ μὲ κάμῃ νὰ αἰσθανθῶ τὴν ταπεινότητά μου ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς Ἑλλεν; Καλῶς! θὰ ἴδωμεν. Ἀφήρσα τὸ δηλητήριο, καὶ τὸ δῆγμα τῆς ἐχίδνης δὲν εἶναι πλέον ἐπιφοβόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'.

Πρὸ πολλοῦ ὁ σὶρ Ζάσπερ Πέππερ ἐπεθύμει μεγάλως νὰ παρουσιασθῆ εἰς τὸν εὐγενῆ κύριον τοῦ Καρρού. Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ βαρώνου ἦτο ἐπομένως πολὺ εὐνοϊκὴ περίστασις καὶ δὲν ἐνόμισε καλὸν νὰ τὴν ἀπολέσῃ, καὶ παρὰ τὴν ἀποστροφὴν τοῦ ξένου του, ὅστις προσεποιεῖτο ὅτι δὲν ἐνόει τοὺς ὑπαιγιμούς του, ὁ σὶρ Ζάσπερ τῶ ἐξέφρασε τόσῳ σαφῶς τὴν ἐπιθυμίαν του, ὥστε οὗτος δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν ἀποποιήσῃ χωρὶς νὰ τὸν προσβάλλῃ.

Τὸ δύσκολον τῆς θέσεως τοῦ συνταγματάρχου Μομβράϋ ἠξήσεν ἀκόμη ὅτε ὁ στρατηγὸς Βουσιέ καὶ ὁ λοχαγὸς Ἑρβερτ, ὁ ἀνεψιὸς του, ἐπρότειναν νὰ τοὺς συνοδεύσωσιν. Ὁ Μίραν ἠνώθη μετ' αὐτῶν φυσικῶς.

— Δὲν ἤξεύρω πῶς θέλει μᾶ; ὑποδεχθῆ ὁ ἀδελφός μου, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης, ἐνθ' ἐπορεύετο. ἤξευρετε ὅτι ἐκ τοῦ δυστυχούς συμβάντος τοῦ λοχαγοῦ Λούκα μετὰ τῆς γυναικὸς του, διάγει ζῶν ἐρημίτου.

— Ὁ Λούκας αὐτός, ἀνδρὸν ἀπατώμαι, ἦτο φίλος σας, ὑπέλαβεν ὁ στρατηγός.

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ συνταγματάρχης, καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ἀποδίδω τὴν πρὸς ἐμὲ ψυχρότητα τοῦ ἀδελφοῦ μου. Οὐδέποτε μ' ἐσυγχώρησεν ὅτι παρουσίασα τὸν Λούκαν εἰς τὴν γυναϊκά του... ὡς ἐάν, προσέθηκε μετὰ γέλωτος βεβιασμένου, ἠδυνάμην νὰ προῖδω τὸ συμβησόμενον!

Ἐξ ὄλων τῶν συνοδοιπόρων μόνος ὁ Μίραν ἐξεπλάγη ἐκ τῶν λόγων τούτων, καὶ προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ συνταγματάρχου βλέμμα ἐταστικόν, ὅπερ ἠκολούθησε καταφρόνησις ὅτε ὁ παίκτης ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς μετ' ἤθους συγκεχυμένου.

— Εἶχε προῖδει τὸ ἀποτέλεσμα! ἐψέλλισεν ὁ νέος Ἰνδός, καὶ ἡ πεποίθησις αὐτῆ ὤξυνεν ἔτι, ἀν' ἦτο δυνατὸν, τὴν πικρὰν περιφρόνησιν ἣν τῷ ἀνέπνεεν ὁ σύμμαχός του.

Ἄν καὶ ὁ σὶρ Οὐίλλιαμ Μομβράϋ δυσηρέθη διὰ τὴν ἐπιδρομὴν ταύτην, ἐδέχθη ἐντούτοις τοὺς ἐπισκέπτας του μετὰ τῆς τακτικῆς ἐκείνης, ἣν δὲν δύναται τις νὰ παραβάλλῃ καλλίτερα ἢ πρὸς τὸ λειὸν καὶ ψυχρὸν τοῦ μαρμάρου. Δὲν ὑπῆρχε τι τὸ δυνάμενον νὰ λυπήσῃ καὶ τὸν μᾶλλον λεπτολόγον, ἀλλ' οὐδὲν ἐπίσης καὶ τὸ προτρεπτικὸν εἰς ἐπανάληψιν τῆς ἐπισκέψεως.

Εἰς τὰς ὑπερβολικὰς προσηρσεις τοῦ σὶρ Ζάσπερ, ἐπὶ τῆς ωραιότητος τοῦ Καρρῶου καὶ τῆς ἀρχαιότητος τῆς οἰκογενείας Μομβράϋ, ὁ ἐρημίτης ἀπεκρίθη δι' ἐνὸς μειδιάματος.

— Πρέπει νὰ ἦσθε λίαν εὐτυχῆς, προσέθηκεν ὁ μικρόσωμος διευθυντής, ἔχων ὄνομα ἱστορικὸν καὶ διαμνην ὡς αὐτὴν! Μέχρι τῶν κοράκιων, τὰ πάντα ἔχουσιν ὄψιν ἀριστοκρατικὴν!

Ὁ βαρῶνος μόλις κατέρβωσε νὰ πνίξῃ στεναγμὸν. Τίποτε δὲν ἦτο οἰκτρότερον τοῦ μακαρῶν τούτου δι' εὐτυχίαν ἀνυπαρκτον. Ἄλλ' ὁ σὶρ Ζάσπερ οὐτε κἀν ἐνόησεν ὅποιαν πληγὴν αἰμάτων.

Ὁ Μίραν προσέβλεψεν ἐρωτηματικῶς

τὸν συνταγματάρχην ἵνα πληροφορηθῆ οὗτος περὶ τῆς Ἑλλεν. Διότι ἡ ἀπουσία αὐτῆς ἐπλήρου χολῆς καὶ ζηλοτυπίας τὴν καρδίαν τοῦ Ἰνδοῦ.

— Ποῦ εἶναι ἡ ἀνεψιά μου; ἠρώτησεν ὁ παίκτης.

— Ἐπῆγε νὰ περιπατήσῃ μετὰ τοῦ ἐξαδέλφου τῆς Βάλτερ, ἀπεκρίθη ὁ σὶρ Οὐίλλιαμ· θὰ ἦναι βεβαίως εἰς τὸν κῆπον.

Ὁ Μίραν ἤθελε νὰ ἐρωτήσῃ ἐάν ὁ ἀντραστής του ἦτο μετ' αὐτῶν· ἀλλὰ τὸ σέβας τὸν ἐμπόδισεν.

Ἡ συνδιάλεξις αὕτη ἐγένετο ἐπὶ τοῦ ἀναβάθρου, ὅπου ὁ βαρῶνος περιεπάτει συνήθως τὴν πρωΐαν, ὅτε κατελήφθη ὑπὸ τῶν ἐπισκεπτῶν του.

Μετ' ὀλίγον ἐφθασεν ὁ Ἑρρίκος Ἄσθων. Ἡ παρουσία του, ἀν καὶ ἠλάφρωσε τὴν καρδίαν τοῦ ζηλοτύπου ἐκ σκληρᾶς ἀγωνίας, τῷ ἐπέφερον ἄλλην ὄχι ὀλιγώτερον πικρὰν καὶ δηκτικὴν τῆς ὑπερηφανείας του. Ὁ νέος ἐγένετο δεκτός ὑπὸ τοῦ θεοῦ τῆς Ἑλλεν μετὰ συμπαθείας γείτονος· τῆς πατρικῆς ἀγάπης. Τὸν ἔλαβεν οἰκειῶς ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τὸν παρουσίασεν εἰς τοὺς ξένους του, ἐκτὸς εἰς τὸν Μίραν καὶ τὸν ἀδελφόν του μετὰ τοὺς ὁποίους εἶχε γνωρισθῆ. Ὁ συνταγματάρχης τὸν ἐχαιρέτησεν ἀρκετὰ ψυχρῶς, ὁ δὲ Ἰνδός προσεποιήθη ὅτι δὲν τὸν παρετήρησεν.

— Ὄχι ἀκόμη! εἶπεν καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἑρρίκος. Θέλει νὰ μὲ ταπεινώσῃ ἐπὶ παρουσία τῆς Ἑλλεν. Καὶ ἐγὼ ἐπὶ παρουσία αὐτῆς θέλω τὸν ἐξευτελίσῃ!

Ἡ συντροφία εἰσῆλθεν ὑπὸ τὴν δενδροστοιχίαν τὴν ἀγούσαν εἰς τὴν λίμνην, καὶ δὲν ἤργισαν νὰ ἴδωσι τὸν Βάλτερ καὶ τὴν Ἑλλεν ἀκολουθουμένους ὑπὸ τοῦ Δίκ-Μαρτίνου. Ἄμα ἡ Ἑλλεν καὶ ὁ Βάλτερ ἀνεγνώρισαν τὸν θεῖόν των καὶ τοὺς ξένους του, ἔτρεψαν τοὺς ἵππους των πρὸς αὐτούς. Ὡθούμενοι ὑπὸ τῆς αὐτῆς ιδέας, ὁ Ἑρρίκος καὶ ὁ Μίραν ἐπροχώρησαν συγχρόνως ἵνα βοηθήσωσιν τὴν Ἑλλεν νὰ καταβῆ. Ὁ Ἰνδός, ἀπληστος νὰ τύχῃ τῆς ἐλαχίστης ὑπεροχῆς ἐπὶ τοῦ ἀντιπάλου του, ἤρπασε τὸν ἵππον ἐκ τοῦ χαλινοῦ. Ἀλλὰ τὸ ζῶον ἠρθώθη, ὡς μὴ συνειθισμένον εἰς τοὺς βιάσιους τούτους τρόπους.

Ἡ στιγμή αὕτη τῆς συγχύσεως ἔδωκε καιρὸν εἰς τὸν Ἑρρίκον νὰ προχωρήσῃ παρά τὴν πλευρὰν τοῦ ἵππου καὶ νὰ δεχθῆ τὴν

Ἑλλεν εἰς τοὺς βραχίονάς του, ὅτε ἡ γενναία κόρη ἐπήδησε κάτω. Ταῦτα συνέβησαν ταχέως, καὶ ἡ Ἑλλεν ἐσφιγγε τὴν χεῖρα τοῦ συνταγματάρχου Μομβράϋ, ὅστις τῇ παρουσίαζε τοὺς φίλους του, πρὶν ὁ Μίραν συνέλθῃ ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς του.

— Πρέπει νὰ προσέχετε, κύριε, ὅτε πλησιάζετε ἵππον! ἀνέκραξεν ὁ υἱὸς τῆς Βεκούμ με ὀργήν. Ἡ ἀνεπιδεξιότης σας ὀλίγον ἔλειψε νὰ προξενήσῃ δυστύχημά τι εἰς τὴν μίς Δεβέρ.

— Εἰπέτε μᾶλλον ἡ ἀφροσύνη ἡμῶν, κύριε! ἀντέλεξεν ὁ Ἑρρίκος Ἄσθων μετὰ προκλητικῆς ψυχρότητος. Διατί ἠρπάσατε οὕτω ἀφρόνως τὸν χαλινόν; Δυνατὸν τοῦτο νὰ ἦναι καλὸν ἐν τῇ Ἰνδία, ὅπου ἵπποι καὶ ἄνθρωποι εἶναι ἀνατεθραμμένοι διαφορετικῶς.

Ἐγένετο σιγὴ ὀχληρά. Ἡ δυστυχῆς Ἑλλεν, ἥτις ἔτρεμεν ἐπὶ τῇ ιδέᾳ πάλης τινὸς μεταξὺ δύο κεφαλῶν τόσῃ θερμῶν, προσεπάθησε νὰ τοὺς ἠσυχάσῃ.

Ἐδωκε τὴν χεῖρά της εἰς τὸν Μίραν διαβεβαιούσα αὐτὸν ὅτι δὲν διέτρεξεν οὐδένα κίνδυνον, καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ μὴ σκεφθῆ πλέον ἐπὶ τοῦ μικροῦ τούτου περιστατικοῦ.

— Εἶναι κοῦφος! ἐψιθύρισεν ὁ Βάλτερ Μομβράϋ σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ Ἑρρίκου, ὅπερ δυσηρέστησε μεγάλως τὸν πατέρα του, ἀλλ' ὅπερ νύχαρίστησε τὸν σὶρ Οὐίλλιαμ. Πιστεύω ὅτι θέλει σᾶς ζητήσῃ ἔριδα.

— Ἄς ἔλθῃ! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος· εἶμαι ἔτοιμος!

Ὁ βαρῶνος εἶδεν, ἐκ τῶν ἀστραπῶν αἵτινες ἐξέφευγον τῶν ὀφθαλμῶν τῶν δύο ἀντιπάλων, ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ παρεμβῆ.

— Θέλετε πράξει καλῶς νὰ εἰσελθετε εἰς τὴν οἰκίαν, ἀγαπητή μου Ἑλλεν, εἶπε τῇ ἀνεψιᾷ του· διότι αἱ δενδροστοιχίαι εἶναι ὑγραί. Ὁ Βάλτερ θὰ σᾶς συνοδεύσῃ.

Ἡ Ἑλλεν ἐδέχθη τὴν χεῖρα τοῦ ἐξαδέλφου της, καὶ ἐπορεύετο πρὸς τὸ φρούριον, ὅτε ἡ ιδέα τῆς ἐριδος μεταξὺ τοῦ Μίραν καὶ τοῦ ἐραστοῦ της ἐπῆλθεν αὐτῇ. Μετὰ φωνῆς τρεμούσης ἐψιθύρισεν λέξεις τινὰς εἰς τὸ οὖς τοῦ Βάλτερ, ὅστις τῇ ἀπεκρίθη μετὰ μειδιάματος συγκαταθέσεως.

— Ἑρρίκε, εἶπεν ὁ Βάλτερ ἐπιστραφεὶς πρὸς τὸν φίλον του, δὲν μᾶς συνοδεύεις;

— Εὐχαρίστως, ἀπήντησεν ὁ νέος καὶ

χαιρητήσας τὸν βαρῶνον καὶ τοὺς ξένους του ἐχώρησε πρὸς τὴν Ἑλλεν καὶ τὸν Βάλτερ.

Τοῦτο ἦτο ὑπέρτερον τῶν δυνάμεων τοῦ Μίραν. Τὸ παρατηρητικὸν βλέμμα του εἶδε τὰ πάντα, τὸ ψιθύρισμα τῆς Ἑλλεν καὶ τὸ μειδιάμα τῶν Βάλτερ· ἐγένετο μανιώδης· τὸ ποτήριον τῆς πικρίας τῆ ἐδόθη ἰσοχειλές. Χωρήσας λοιπὸν παρενέβη μετὰ τῆς ὀρφανῆς καὶ τοῦ ἐραστοῦ της:

— Ὅπισω! ἀνακράξας μὲ χαρακτῆρας ἠλλοιωμένους ἐκ τῆς ὑπεροφίας καὶ τῆς ὀργῆς· ὀπισω! ἡ μίς Δεβέρ δὲν ἔχει ἀνάγκη ἐνὸς δούλου!

Ἢδῃ ἡ ὕβρις ἦτο καθαρὰ, βάνουσος, ὡστε δὲν ἠδύνατο νὰ παρέλθῃ ἀπαράτητος. Ὁ σὶρ Οὐίλλιαμ συνωφρυνώθη. Πάντες οἱ παρεστῶτες δυσανεσχέτησαν ἐκτὸς μόνου τοῦ συνταγματάρχου Μομβράϋ ὅστις ἔμεινεν ἀπαθής. Ὁ στρατηγός αὐτός Βουσιέ καὶ ὁ λοχαγός Ἑρβερτ δυσηρέστηθησαν. Ἄν καὶ δούλοι τῶν προλήψεων ἡ ὕβρις τοῦ ἐκατομμυριοῦχου τοὺς ἐζήγειρεν.

Ἀλλὰ τὰ αἰσθήματα τοῦ Ἑρρίκου Ἄσθωνος ἦσαν πολὺ διαφορετικά. Ἡ ἐπιθυμητὴ στιγμή τοῦ νὰ μετρηθῆ μετὰ τὸν ὑπερόπτην ἀντίπαλόν του εἶχε φθάσει καὶ νὰ τὸν ταπεινώσῃ ἐπὶ παρουσία τῆς Ἑλλεν.

— Μήπως ἐμὲ, ἠρώτησε μετὰ φωνῆς ἣν προσεπάθησε νὰ καταστήσῃ ἤρεμον, μήπως ἐμὲ ὁ Κ. Μίραν Μουσκρῶβ ὀνομάζει ὑπῆρέτην;

— Ἀλλὰ τίνα ἄλλον; ἀπεκρίθη ὁ Ἰνδός μετὰ γέλωτος περιφρονητικοῦ· ἐκπλαγεὶς ὅμως διότι ἤκουσε νὰ ὀνομάζεται μετὰ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς του.

— Τὸ ἠκούσατε, κύριοι! ἀνέκραξεν ὁ Ἑρρίκος Ἄσθων προσηλῶν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα περιφρονητικόν· ἠκούσατε τὸν υἱὸν τοῦ Ριχάρδου Μουσκρῶβ, τοῦ ὁποίου ὁ πατὴρ ἦτο ὑπῆρέτης μίσθιος εἰς τὸ φρούριον ἐδῶ τοῦ Καρρῶου, ὅπου ἐγὼ πρὸ τριακοσίων ἐτῶν ἀριθμῶ προγόνους γαιοκτημονας ἀπολαμβάνοντας τὸν σεβασμὸν πάντων. Ὁ πατὴρ τοῦ ὀψιπλοῦτου τούτου, τοῦ ὄντος τούτου τοῦ ἀνευ γενναιοπροσόνης καὶ καρδίας, διετράφη καὶ ἐβουθήθη ὑπὸ τῆς εὐσπλαγχνίας τοῦ θεοῦ μου, τοῦ τιμίου ἀγρονόμου Ἄσθωνος, ὅστις εἶχε τὴν ἀγαθότητα νὰ τῷ παράσχῃ τὰ μέσζα νὰ μεταβῆ εἰς ἀναζήτησιν τύχης εἰς τὰς

Ινδίας, όπου φαίνεται ότι ενυμφεύθη τὴν Βεκούμ τοῦ Κουνλάρ.

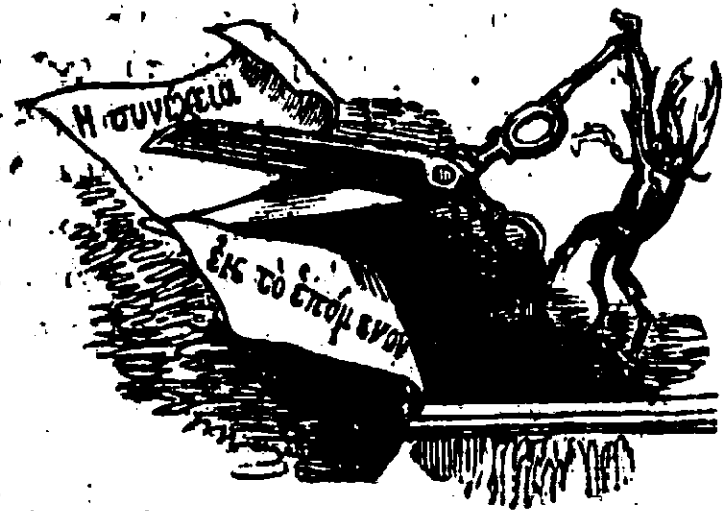
Ἰπῆρχεν εἰς τοὺς λόγους τοῦ Ἑρρίκου τοιαύτη γαλήνη καὶ σπουδαιότης ἣτις ἐπεισε πάντας. Ἄλλ' οἱ λόγοι του ἐπιπτον ὡς σταγόνες ἀναλελυμένου μολύβδου εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Μίραν. Ὅτε ὁ πατὴρ του ἀπέθανεν ἦτο παιδίον ἔτι, καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ μάθῃ τι ἀκριβῶς περὶ τῆς ἐν Ἀγγλίας οἰκογενείας του. Δὲν ἤθελε, δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἤκουσεν, ἢ προσβολὴ αὐτῆ ἦτο φοβερά.

— Ψεῦστα! εἶπε προσβλέψας ὀργίλως τὸν Ἑρρίκον.

— Ὄχι, δὲν ψεύδεται! ἀνέκραξεν ὁ Δίκ-Μαρτίνος, ὅστις ἐκράτει τοὺς χαλινοὺς τῶν ἵππων τῆς Ἑλλεν καὶ τοῦ Βάλτερ. Ἐγκώμισα καλῶς τὸν πατέρα καὶ τὸν πάππον σας, μετὰ τοῦ ὁποίου ἀνετράφημεν ὁμοῦ εἰς τοὺς σταύλους. Αὐτὸς ἐγένετο ἀρχιτρίκλιος τοῦ φρουρίου, καὶ ἐγὼ ἵπποδαμαστής. Ἡ κακοήθειά του τὸν ἔκαμε νὰ χάσῃ τὴν θέσιν του καὶ ἀπέθανεν ἐκ τῆς λύπης, καὶ τότε ὁ Ματθαῖος Ἀσθων περιεμάζεψε τὴν χήραν καὶ τὸν υἱὸν του.

— Πάντα ταῦτα, εἶπεν ὁ σὶρ Οὐίλλιαμ τὸ πρῶτον ἤδη λαμβάνων τὸν λόγον, πάντα ταῦτα δὲν ἀποδεικνύουσιν ὅτι ὁ εὐγενὴς οὗτος, τοῦ ὁποίου ὄμως ἐπιτιμῶ τὴν διαγωγὴν, εἶναι υἱὸς τοῦ Ρίχάρδου Μουσκρῶβ τοῦ ὑπρέτου τῶν σταύλων.

Ὁ Μίραν προσέβλεψεν εὐγνωμόνως τὸν βαρῶνον. Ἀναμφιβόλως τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς του ἦτο Ρίχάρδος Μουσκρῶβ, ἀλλ' οὐδὲν ἀπεδείκνυε θετικῶς ὅτι ὁ σύζυγος τῆς Βεκούμ τοῦ Κουνλάρ καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀρχιτρίκλιου τοῦ Καρρόου ἦσαν τὸ ἴδιον πρόσωπον.

ΚΛΑΥΔΙΟΣ Ο ΜΟΝΟΦΘΑΛΜΟΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

— Ναι, κύριοι, ἔλεγεν αὐτῆ, ὁ ὑποκόμης ἦτο εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ νὰ νυμφευθῆ τὴν κεντήτριάν του.

— Ποῖος μῦθος! εἶπεν ὁ Ροδόλφος.

— Μῦθος! ἄ! δισπιστεῖτε λοιπόν...

Ἐγὼ ἔτρεχα, ἐνῶ σεῖς ἐκάθησθε εἰς τοῦ Τορτόνη... ἔτρεχα, ὅχι διότι μὲ μέλλει διὰ τὸν ἔρωτα τοῦ Γάστωνος, σὰς παρακαλῶ νὰ τὸ πιστεύσετε, ἔτρεχα διὰ νὰ ἐμποδίσω ἓνα εὐγενῆ ἀπὸ τοῦ νὰ ἀπολεσθῆ καὶ νὰ ριφθῆ εὐήθως εἰς τὰ δίκτυα ποταπῆς ραδιούργου...

— Ποία ἀφοσίωσις! ἀνέκραξεν ὁ Λετελιέρος.

— Καὶ πιστεύετε ὅτι ἐπετύχατε; ἠρώτησεν ὁ Γουῆγος;

— Τοῦλάχιστον ἐλπίζω... Ἡ Σαινταλφόνσου ἀνεκάλυψεν ὅτι ὑπῆρχε δεσμός τις μυστηριώδης... ἀκατάληπτος... μεταξύ τοῦ μελαγχολικοῦ καὶ λεπτοφυοῦς τούτου πλάσματος καὶ δὲν εἰξεύρω τίνας περιτρίμματος καπηλικῶ... ὅ,τι αἱ ἀγοραὶ καὶ τὰ προάστεια κρύπτουσι τολμηρότερον καὶ ἀναισχυντότερον...

— Λοιπόν, τί σκοπεύετε νὰ κάμετε; ἠρώτησαν.

— Ὅ,τι ἐσκόπευα νὰ κάμω ἐγένετο πιθανῶς τὴν ὥραν ταύτην... Ἄλλως τε θὰ μάθωμεν ἀμέσως τὰ τρέχοντα...

— Ὁ δυστυχὴς αὐτὸς ὑποκόμης! ἀνεφώνησεν ὁ Μονκλάρ, τοῦτο θὰ τῷ γίνῃ μάθημα... Τοῦλάχιστον εἶναι εὐειδής;

— Ἄνθος κεκλιμένον, εἰξεύρετε;...

— Ναι, μικρὸν ἄνθος κυανοῦν... Χά! χά!

Ἡ Βαλεντία ἐπανελάβεν:

— Ἄλλ' ὁ Ἑρρίκος τὸ ἔκαμεν εἰς στίχους καὶ ὁ Νιβέλλης τὸ ἐτόνισεν... Ἀκούσατε, κύριοι!

Ἡ λορέττα ἐκάθησε παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ κύκλος ἐτχηματίσθη περὶ αὐτήν.

« Εἶπα εἰς τὴν κουρασθεῖσαν καρδίαν μου: εἰξεύρω πόθεν προέρχεται ἡ μελαγχολία σου. Διὰ νὰ ἐπανέυρξῃς τὴν κούρητά σου πρέπει νὰ ἀρνηθῆς τὸ παρελθόν σου.

» Ἐλθέ λοιπόν νὰ ἀναζητήσωμεν περὶ

τὸ ἄγριον ἄνθος τοῦ ἔρωτος. Ἐὰν εἰς τὰς ἀκάνθας τοῦ κόσμου ζῆ μόλις μίαν ἡμέραν, ἴσως εἰς τὸ προάστειον θὰ εὕρωμεν τὸ ξανθὸν ἄνθος.»

Τὸ πρῶτον τοῦτο τετράστιχον, καὶ πρὸ πάντων ἡ ἐφαρμογὴ τὴν ὁποίαν ἡ Ἡ Βαλεντία ἐδίδεν εἰς αὐτὸ, διήγειρον τὴν φαιδρότητα καὶ τὰς χειροκροτήσεις τῶν περὶ αὐτήν.

Κατ'αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὁ Γάστων εἰσηλθεν ὠχρὸς, χωρὶς χειρόκτια καὶ τὰ ἐνδύματα ἐν ἀταξία. Ἐβρίψε τὸν πῖλόν του ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου:

— Καλησπέρα, κύριοι... χαίρω διότι σὰς εὕρισκω εὐθύμους.

Οἱ παρευρισκόμενοι, οἵτινες εἶχον παρατηρήσει τὴν ταραχὴν τοῦ ὑποκόμητος, ἀντήλλαξαν βλέμμα περιεργείας.

— Φαντασθῆτε, φίλοι μου, ὅτι πρὸ ὀλίγου ἐλυτρώθην ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ μίαν ἀλλόκοτον ψυχικὴν ἀσθένειαν... Ἡ νεότης ἔχει τὰς κρίσεις της, ἀλλὰ, μὰ τὴν πίστιν μου! ἴαθην!

— Μήπως ἀπατάσαι; ἠρώτησεν ὁ Ρενέ. Οἱ ὀφθαλμοὶ σου ἔχουν λάμψιν πυρετοῦ καὶ αἱ παρειαὶ σου ὠχρότητα θανάτου...

— Ἀνάρρωσις, κύριοι!

— Τὰ ἄτακτα αὐτὰ μαλλίξ, παρετήρησεν εἰς νέος ἀκόλουθος πρεσβείας, στενὸς φίλος τοῦ Λετελιέρου, ὁ συνεπτυγμένος αὐτὸς λαιμοδέτης...

— Ἀνάρρωσις, κύριοι!

— Σπουδαίως, προσέθηκεν ὁ Μονκλάρ, πόθεν ἔρχεσαι εἰς τοιαύτην κατάστασιν;

— Ἀπὸ τὸ παιγνίδιον... εἰσηλθα εἰς τὴν λέσχην... ἔχασα πολλά...

— Ἐλα δά! ἀνεφώνησεν ὁ Γουῆγος, σὺ, ὁ καλλίτερος παίκτης τῆς γῆς... νὰ κυριευθῆς ἀπὸ τόσον πάθος;

— Ἄλλ' ἀναμφιβόλως, κύριοι, ἔχει κανεὶς τὰς ὥρας του... καὶ διὰ νὰ σὰς ἀποδείξω ὅτι ἡ ἀσθενείά μου ἦλθεν ἀληθῶς εἰς τὸ τέρμα της...

Ὁ ὑποκόμης ἔκρουσε τὸν κώδωνα:

— Ἰωσήφ, εἶπε νὰ φέρουν ἐν γεῦμα ἀπὸ τοῦ Βιλέτου... Καὶ ἔως ὅτου ἔλθῃ, φέρε πολλὴν μαδέραν, πολλὴν σαμπάνιαν καὶ σιγάρα!...

— Εὐγε! ἐκραξάν ὄλοι.

— Εἰς πράγματά τινα εἶναι καλὴ ἡ δυστυχία, ἐπιθύρησεν ὁ ἀκόλουθος τῆς πρεσβείας.

— Ὁμολογῶ ὅτι ἔχω ἀνάγκην διασκεδάσεων θορυβωδῶν, ἐξηκολούθησεν ὁ Γάστων ὡστε, κύριοι, ἀφιερῶμαι εἰς τὴν φιλίαν σας... εἰς τὴν ἀφοσίωσίν σας...

— Εἴμεθα ἰδιόκοι σου! ἀνέκραξεν ὁ Γουῆγος.

Ἡ μαδέρα ἐκενώθη εἰς τὰ ποτήρια.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ Μονκλάρ, εἰς τὴν ἀνάρρωσιν τοῦ ὑποκόμητος!

— Εἰς τὴν ἀνάρρωσιν τοῦ ὑποκόμητος! ἀνέκραξαν.

Ἡ συναναστροφή ἠύξησε μὲ τινὰς νεοελθόντας, οἵτινες, μαθόντες ὅτι ἐπρόκειτο περὶ γεύματος ἐν παιδρᾷ συνοδία, ἔσπευσαν νὰ καθήσωσιν.

Ὁ ὑποκόμης μετέβη ἀμέσως ἀπὸ τῆς μαδέρας εἰς τὴν σαμπάνιαν. Ὁ Ρενέ διεμαρτυρήθη ὅτι ἡ σαμπάνια πρὸ τοῦ γεύματος ἦτο αἴρσις ἄλλ' ὁ Γάστων ἐζήτησε τὴν ἐπιείκειαν τοῦ κοινοῦ, ἔνεκα κακοδιαθεσίας καὶ δι' αὐτὴν μόνον τὴν φορὰν.

— Ὅ,τι ἀπαιτεῖται, ἔλεγε, πρὸς τελείαν θεραπείαν μου, εἶναι νὰ ἀναλάβῃ ταύτην μίαν γυνή... γυνὴ τοῦ κόσμου τούτου τὴν ὁποίαν τοσοῦτον ἀνοήτως ἐβαρύνθη καὶ τοσοῦτον βλακωδῶς ἀπεμάκρυνα... Ἡ εὐφυὴς ἐρωτοτροπία, ὁ κομψὸς σκεπτικισμὸς, τὸ ψιμμύθιον τοῦ πνεύματος καὶ ἡ ἀταραξία τῆς καρδίας εἶναι ἀπείρως προτιμότερα τῶν ἀφελῶν αἰσθημάτων, τῆς εὐήθους πίστεως καὶ τῆς ψευδοῦς ἐκείνης ἀθωότητος ἣτις εἶναι ἡ ὑποκριτικὴ ἀμάθεια ἢ ἄτιμος κωμωδία!

— Ἐ! Ἐ! ἐξέρχεται λοιπόν ἀπὸ τὴν Εὐθυμίαν! ἀνέκραξεν ὁ Λετελιέρος, γελῶν μόνος αὐτὸς διὰ τὸ ἀπρηχαιωμένον λογοπαίγνιόν του.

— Ἀληθινά, ἠρώτησεν εἰς τῶν ἐσχάτως ἐλθόντων, ποία; ἄρα καταστροφῆς μᾶς κάμνετε νὰ ὑποστῶμεν τὰς συνεπειάς;

— Ὀλίγον μᾶς ἐνδιαφέρει, κύριοι, ἐξηκολούθησεν ὁ ὑποκόμης. Ἡκούσατε τὸ σύμβουλον τῆς πίστεώς μου... καὶ ἐάν τις ἐξ ὑμῶν μὲ εὐρὴ ἀδυνατοῦντα νὰ ἐκπληρώσω τὸ ἔργον τοῦ ἐγωῖσμοῦ, τῆς ἀπολύτου περιφρονησεως, τῆς κτηνωδίας μάλιστα τὴν ὁποίαν ἐπιβάλλω εἰς ἑμαυτὸν, ἄς μὲ ραπίσῃ εἰς τὸ πρόσωπον!

— Σὲ ἐβασάνισαν λοιπόν φρικωδῶς;

— Ἄχ! φίλοι μου! ἐὰν ἤξεύρατε μὲχρι πόσου βαθμοῦ ἀνθρώπος ἔχων καρδίαν δύναται νὰ γίνῃ εὐπιστος καὶ ἀνόητος!...

— Διηγῆσου μας τοῦτο!

— Διὰ νὰ σὰς κάμω νὰ γελάσετε, δὲν ἔχει οὕτω; . . . εὐχαριστῶ! . . . Ἐὰν ἤθελον παρηγορίας δὲν θὰ τὰς εἰζήτουν ἀπὸ σὰς . . . ἀλλὰ δὲν θέλω! . . .

Τὸ γεῦμα παρετέθη καὶ μετέβησαν εἰς τὸ ἐστιατόριον. Ἡ Βαλεντία δὲν εἶχε τολμήσει νὰ πλησιάσῃ τὸν ὑποκόμητα, ἀλλ' ἔμενε κατὰ μέρος εἰς γωνίαν τῆς ἐστίας καὶ ἐφαίνετο ἐντελῶς ἀδιάφορος εἰς τὰ περὶ αὐτὴν γινόμενα. Τὴν αὐτὴν ἐπιφύλαξιν ἐτήρησε καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐσπέρας καὶ ἐκάθησεν εἰς ἄκραν τινὰ τῆς τραπέζης μεταξὺ τοῦ Μονκλάρ καὶ τοῦ Λετελιέρου. . . .

Ἐπειδὴ ὁ Γάστων κατέβη εἰς τὸν κήπον.

Τὸ γεῦμα ἐξηκολούθει. Πολλὰ λέξεις, ὀλίγον πνεῦμα, φράσεις προσχεδιασμένα καὶ γέλωτες εὐγενείας ἢ μέθης.

Ἐπειδὴ ὁ Γάστων περιεπάτει ἀσκεπῆς, ἀναπνέων ἀπλήστως ὡς ἄνθρωπος ἐπὶ πολὺ πιεσθεὶς.

Εἰς τὴν περιστροφὴν δενδροστοιχίας τινός, εὐρέθη κατὰ πρόσωπον τοῦ βαρῶνου.

Ἐπειδὴ ὁ Γάστων ἐπήδησεν εἰς τὸν τράχηλόν του.

— ὦ! θεῖέ μου, πόσον ὑποφέρω! ἀνέκραξε.

— Φίλε μου, εἶπεν ὁ βαρῶνος, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ μὴ δώσω ἀκρόασιν εἰς τὰς ἐκμυστηρεύσεις σου καθὼς σὺ δὲν ἤκουσες τὰς συμβουλὰς μου, ἀλλ' οἱ γέροντες συγγενεῖς ἐπλάσθησαν διὰ νὰ ἦναι ἐπιεικεῖς. Ὁμίλησον, ἐὰν τοῦτο δύναται νὰ σὲ ἐλαφρώσῃ.

Ἐπειδὴ ὁ Γάστων διηγῆθη τὰ πάντα εἰς τὸν θεῖόν του, τὴν ἀπάτην του, τὴν ἀπογοήτευσίν του, τὰς βασάνους του.

— Εἶσαι βαρέως πληγωμένος, φίλε μου, τῷ εἶπεν ὁ βαρῶνος.

— ἔπρεπε νὰ λησμονήσω, προσέθηκεν ὁ ὑποκόμης μετὰ βαθέος στεναγμοῦ, ἀλλ' εἴμπορῶ; . . .

— ἔσο ἀνὴρ. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ σὲ ἐννοήσωσιν ὡς ἐγώ. Σήμερον τὴν πρωΐαν, ἐγέλων διὰ τὸν ἔρωτά σου καὶ τὸν ἐπινοηθέντα ἀγγελόν σου ἀλλ' ἀπόψε δὲν γελῶ πλέον.

— Ἄχ! θεῖέ μου, ἐπιθυμῶ νὰ τὴν φονεύσω!

— Τοῦτο θὰ σὲ ἐθεράπειεν ἀλλ' εἰς τὴν ἐποχὴν οὗ ζῶμεν τὸ φάρμακον εἶναι ἐπικίνδυνον . . .

— Πνίγομαι ὁσάκις συλλογίζομαι τὴν σὴν ὑποκρισίαν καὶ χαμέρπειαν.

— Νομίζω ὅτι βλέπω ἄνθρωπον ὅστις ζυμῶν πρὸς διασκέδασιν πηλὸν ἐκπλήσσεται διότι βλέπει τὰς χεῖράς του ῥυπαράς.

Ἐπειδὴ ὁ Γάστων ἐξηκολούθει μετ' αὐξανούσης ὀρμῆς:

— Τὴν μισῶ! τὴν περιφρονῶ! . . .

Κρατήσας ἐπὶ μῆνας ὀλοκλήρους τὰς αἰσθήσεις μου καὶ τὴν ψυχὴν μου . . . Συναντήσας τὸ μαγευτικώτερον ἰδανικὸν καὶ τὸ καθαρώτερον . . . τόσας χάριτας, τόσον δέλεαρ καὶ τόσην ἀπλότητα . . . καὶ νὰ ἐξέλθω ἀπὸ τὴν κατάστασιν ταύτην ἐκνευρισμένος, συντετριμμένος . . . φλέγων καὶ μὴ κορεσθεὶς! . . . ὦ! εἶναι τρομερὸν μαρτύριον!

— Πολὺ τραγικῶς λαμβάνεις τὰ πράγματα.

— Ἀλλὰ τί νὰ κάμω, θεῖέ μου;

— Νὰ τὴν ἐπανίδης κατὰ πρῶτον.

— Τὸ λέγετε σπουδαίως;

— Ἀλλὰ βεβαίως . . . καὶ σὺ ἐπίσης ἐσκέπτεσο τοῦτο . . . ἔσο ἡσυχος, εὐγενής, ἀξιέραστος, ἐὰν δύνασαι . . . Κάμε τὴν νὰ ἐννοήσῃ ὅτι τὴν γνωρίζεις κατὰ βάθος καὶ ὅτι εἰξεύρεις ποίαν χρῆσιν πρέπει νὰ κάμῃς τῆς ἀρετῆς τῆς . . . χωρὶς ἐν τούτοις νὰ τὴν δυσαρεστήσῃς ἐπειδὴ εἴμπορεῖ νὰ ἐναντιωθῇ . . . ἔπειτα, εἶσαι πλούσιος, καὶ ἂν ὅμως δὲν ἦσο, ἐγὼ ἡμῖν ἐδώ . . . ἔσο ὁ κύριος τῆς οἰκίας τῆς, ἢ μᾶλλον αὐτῆς ὡς ἦναι τῆς ἰδικῆς σου . . . καὶ μετὰ τινὰ χρόνον θὰ χορτάσῃς . . .

— Ἄχ! θεῖέ μου, δὲν θὰ ἦναι πλέον ἡ γυνὴ τὴν ὁποίαν ἠγάπησα!

— Ὁμολόγησον τοῦλάχιστον ὅτι θὰ ἦναι ἡ εἰκὼν τῆς . . . Μήπως εἶναι σφάλμα τῆς ἀντισκεδάσεως νὰ πλάσῃς δι' αὐτὴν τελειότητα καὶ ἀρετὰς τὰς ὁποίας ἡ πτωχὴ κόρη οὔτε κἂν ἠδύνατο νὰ ὑποπτέυσῃ; . . .

Ἐπειδὴ ὁ Γάστων ἐσφιγξεν ζωηρῶς τὴν χεῖρα τοῦ θεῖου του καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τοὺς συμπότας του.

Ἐπειδὴ ἡ φαιδρότης ἦτο εἰς τὸν κολοφῶνα.

— Ἰδοὺ ὁ φυγάς, κύριοι, ἀνέκραξεν ὁ Γοῦγος.

— Νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ συμπόσιον! νὰ ἀφήσῃ τοὺς φίλους του! ἀνεφώνησαν πανταχόθεν.

— Μὴ μὲ κατηγορήτε, κύριοι, ἐπανέρχομαι ἐντελῶς ὑγιῆς . . .

— Μήπως, ἠρώτησεν ὁ Μονκλάρ ἀνάπτων δέκατον τέταρτον σιγάρον, μήπως τὸ χάσιμον τοῦ παιγνιδίου καὶ ὄλαι αἱ ἄλλαι ἱστορίαι σου ἦσαν ἢ μεταφορὰ τῆς δεσποινίδος Μαργαρίτας;

— Ἡσυχία, κύριοι! εἶπεν ὁ ὑποκόμης. Ἐγένετο σιωπὴ.

— Ἀφοῦ τοσοῦτον ἐπιθυμεῖτε νὰ ἐσχωρήσετε εἰς τὸν ἰδιωτικὸν μου βίον, θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σὰς ὑποδεχθῶ αὐριον τὸ ἐσπέρας εἰς τὴν οἰκίαν τῆς δεσποινίδος Ραιμβῶ, 14, ὁδὸν Σαιντέδμης, καὶ ἐλπίζω ὅτι, μετ' ὀλίγας ἡμέρας, θὰ μεταφυτεύσωμεν τὸ ἄνθος τοῦτο εἰς τὸ νέον οἶκον τὸ ὁποῖον τῷ ἐτοιμάζουσι εἰς τι μέρος — τῆς ὁδοῦ Λαφίτ εἰς τὴν εἴσοδον τῶν Μαρτύρων.

— Εὐγε! εὐγε! ἔκραζαν.

— Ἐπεὶ τῆς εὐτυχίας τοῦ Γάστωνος! εἶπεν ὁ Λετελιέρος ὑψῶν τὸ ποτήριόν του.

— Καὶ εἰς ὑγίαν τῆ ὥρας! προσέθηκεν ὁ Γοῦγος.

Ἐπειδὴ ὁ Γάστων συνέκρουσε τὸ ποτήριόν του μετὰ τὰ ἰδικὰ των ἀλλ' ἠναγκάσθη νὰ καταβάλλῃ βιαίους ἀγῶνας διὰ νὰ μὴ τοῖς τὸ ῥίψῃ κατὰ πρόσωπον.

IX

ΟΠΟΥ ΕΧΟΜΕΝ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΙΠΠΟΤΟΥ.

Εἰς φρικῶδες καπηλεῖον τῆς ὁδοῦ Κουρτίλλης, ὅπην βρωμερὰν καὶ ἀπεχθῆ, ὅπου τὰ πάντα ἀπεπνεον ὀσμὴν δυσώδη, κρέας, οἶνος, πωληταὶ καὶ καταναλωταὶ, πέντε ἢ ἕξι ἄτομα ἐδείκνυνον πενθίμως. Ἐπὶ τοὺς πόδας των πλινθόστρωμα ἀπλυτον, ὑπὸ τοὺς ἀγκῶνας των τράπεζαι ξύλιναι ἀκάθαρτοι, ἐπὶ τῶν ὤμων των ῥάκη συναρραμμένα εἰς τρόπον ὥστε νὰ σχηματίζωσιν ἓν ὄλον, καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των κασκέτον ῥυπαρόν. Δὲν ἦσαν ἐργάται. Ἡ ἐργασία δὲν ἔχει τοὺς ἐξευτελιστικούς τούτους τρόπους καὶ τὴν σφραγίδα ταύτην τῆς ἀκαθαρτίας. Ἀνεγνώριζέ τις εὐκόλως παλαιούς ἐγκληματίας, χθὲς ἀποφυλακισθέντας καὶ μέλλοντας μετ' ὀλίγον νὰ ἐπαναπέσωσιν ὑπὸ τὴν στιγμῆσιν τοῦ δεσμοτηρίου.

Μεταξὺ τῆς ἐκλεκτῆς ἀλλὰ κακῶς ἐκλεκτῆς ἐκείνης ὁμηγύρευς εὐρίσκατο εἰς

γνωρίμὸς μας, ὁ Κ. Κλαύδιος Ραιμβῶ, ὁστις κατεγεύετο καρύκειμα τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὴ ἢ γαλῆ ἤθελε περιφρονήσει. Εἰς τὴν αὐτὴν τράπεζαν ἐκάθητο ἀνὴρ μὲ τρόπους στενοχωρημένους, ὁ ὁποῖος ἔρριπτεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν βλέμματα ἀνίσυχα περὶ ἑαυτόν.

— Τί τρώγεις σὺ; τὸν ἠρώτησεν ὁ Κλαύδιος.

— Πῶς, κύριε; εἶπεν ὁ ξένος.

— Σὲ ἐρωτῶ τί θὰ τσυμπήσῃς;

— Θὰ τσυμπήσω εὐχαρίστως μίαν κοτολέταν.

— Καὶ λοιπὸν, ἀφοῦ δὲν ὁμιλεῖς νομίζεις ὅτι θὰ σοῦ φέρουν;

Ἐπειδὴ ὁ ξένος ἐξέσε τὸ μέτωπον μὲ ὕφος σκεπτικόν.

(Ἀκολουθεῖ.)

A. Γ. ΣΚΑΛΙΔΗΣ.

Ἡ γυναικεία καρδιά εἶναι πάντοτε εὐγνώμων διὰ τὸν ἔρωτα ὃν ἐμπνέει, καὶ σπανίως καταδικάζει ὡς ἐγκλημα τὴν τόλμην τοῦ αἰσθήματος.

Α. Ρ. Ραγκαβῆς.

Τὸν τάφον τοῦ ἄνθρωπος γεννᾶται ὅπως σκέψη, ῥάπτων τὸ σάββανον αὐτοῦ τὸν βίον ἀναλίσκει. Ἡ ὑπαρξίς του πρὸς σιγμὴν ἐπὶ τῆς γῆς ὁσείρηται, ἀπλοῦται εἰς τὸν θάνατον καὶ θνήσκει, θνήσκει.

Δ. Παπαρρηγόπουλος.

Τὸ πλούσιον γῆρας ὑποκλέπτει πολυτάκτως τὸ ἔαρ τῆς πτωχῆς νεότητος,

Πέτρος—Παῦλος.

Χρυσίον τοῦ αἰῶνος μας φθοροποιᾷ θεότης, σὺ εἶσαι ὁ ἀγέρωχος τῆς τύχης μας δεσπότης, τοῦ μέλλοντός μας σὺ κρατεῖς τὸ νῆμα εἰς τὰς

Χεῖρας, σὺ τῶρ ἀντικατέστησας τὰς θρυλουμένας μοίρας. Εἶσαι ὁ ἄξιος, περὶ ὃν ἡ σφαῖρά μας κινεῖται, ὁ δυστυχῆς ἀγτὶ θεοῦ σὲ γύν ἐπικυλιεῖται,

Εἶσαι ὁ πέλος πάσης μας κακίας ἢ ἀπάτης...!
Κρυσίον, τί δύνασο νὰ πράττης, καὶ τί πράττεις.

Ἄλ. Σ. Βυζάντιος.

*

Ἡ πλῆξις ἀπαλύνει τὰς γυναικείας
καρδίας ὡς ἡ θερμότης τὸ κηρίον, ἡ δὲ
ἀργία καὶ ἡ καλὴ τράπεζα ἔχουσιν ἐπὶ
τῶν παθῶν τὴν αὐτὴν ἐνέργειαν, ἦν καὶ
τὸ ἔλαιον ἐπὶ τοῦ πυρός.

Ἐμμ. Ροῦδης.

*

Ὡς εἰς τὸν βρέχον θραύεται τὸ ἐν μετ' ἄλλο κῶμα,
Αἱ γενεαὶ παρέρχονται καὶ σπῶσιν εἰς τὸ μνήμα·
Καὶ ὁ ἀνεμοστρόβιλος γοργὸς περᾶ τῶν χρόνων,
Καὶ τὴν σκηνὴν τοῦ σύμπαντος ὁ θάνατος σαρώων
Ἀθάνατος ὑψοῦται,

Κ' ἡ γῆ ἐν κοιμητήριον ἴωσαφὰτ ἀπλοῦται. . . .

Ἐρίων.

*

Ἡ ἀπάτη εἶναι ἡ πιστὴ σύντροφος τῆς
γυναικός, ἄνευ τῆς ὁποίας ἡ γυνὴ δὲν ἤ-
θελεν ἔχει θέλητρον. *Κ. Πώπ.*

*

Εἶναι τὸ λεύκωμα σταυρὸς κατὰ τῆς ἀπουσίας,
Κατὰ τῆς λήθης δέησις καὶ κῆπος τῆς φιλίας·
Λειμῶν τῆς μνήμης ἀφθιτα τὰ ῥόδα τοῦ φυλάττων
Καὶ ἀνοδέσμη προσφιλῆς μὲ ἀνθη ὀνομάτων.
Πᾶν ὄνομα ἐντὸς αὐτοῦ ὡς ἀνθος κυματίζει,
Ἀγάπη τὸ καλλιεργεῖ καὶ μνήμη τὸ ποτίζει!

Κ' εἶναι τὸ λεύκωμα ζωὴ δευτέρα τῶν θανόντων,
Τοῦ παρελθόντος γενναγμὸς, καὶ γλῶσσα τῶν ἀπόντων
Νεκροταφεῖον συμπαθὲς, καὶ πᾶν λευκὸν τοῦ φύλλον
Ἐν εἶναι ἐπιτύμβιον συναντηθέντων φίλων.
Ἡ λήθη μάτην προσπαθεῖ νὰ ἔμβη—δὲν ἐμβαίνει—
Τῆς μνημοσύνης τὸ φρουρεῖ λυχνία κρεμαμένη...

Ἀχιλλεὺς Παράσχος.

*

Ἡ ἀπὸ τοῦ γένους δόξα εἶναι ὡς τὸ
ψιμμύθιον, τὸ ὁποῖον ἀντὶ νὰ καλλωπίζῃ
ἀσχημύνει τὰ δυσειδῆ πρόσωπα.

Γ. Χ. Ζαλακώστας.

*

Πνοὴ ἀγγέλου συμπαθοῦς καὶ τέκνον τῆς πρωίας,
Τὸ ῥέδον ἄνθος ἔρωτος ἐκλήθη καὶ θανάτου·
Κοσμεῖ τὴν τρέμουσαν πτυχὴν ἐσθῆτος ἐρασμίας,
Μλὴν σέφει καὶ τὸ μάρμαρον τοῦ ὕπνου τοῦ ἐσχάτου.

Γ. Παράσχος.

*

Ὁ ἔρωσ κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους δὲν
εἶχε τὸν λεπτὸν καὶ εὐγενῆ καὶ πως τε-
τορνευμένον τοῦ σήμερον χαρακτῆρα. Ὁ
Πλάτων πᾶσαν σχεδὸν τὴν χριστιανικὴν
φιλοσοφίαν προφιλοσοφῆσας, ἐφαντάσθη
καὶ τὸν ἅγιον ἐκεῖνον ἔρωτα, οὐχὶ βε-
βαίως ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἡμεῖς βλέπαμεν

ἐνδεδυμένον κομψὰ ἱμάτια, φέροντα διό-
πτρας, κρατοῦντα χειρόκτια, ἔχοντα ἐ-
στιλβωμένην τὴν κόμην καὶ μεστὸν ὑπο-
κρίσεως, οὐχὶ τὴν μεираκίων ἐργολάβειαν,
ἀλλὰ τὸν ἱερὸν ἐκεῖνον ἀγῶνα, ὃν κατα-
βάλλει ἡ ψυχὴ ὀρεγομένη τὴν ἀνάκτησιν
τοῦ ἀπ' αὐτῆς ἀφαιρεθέντος ἐκπαλαί ἡμί-
σεος· τὴν θλίψιν ἣν ὑφίσταται μὴ ἐπι-
τυγχάνουσα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοῦτο,
καὶ τὴν ἐγκαρτέρησιν αὐτῆς ἐν τῇ ἀποτυ-
χίᾳ. Τὸν ἔρωτα τοῦτον ἐνόμισαν καὶ
νομίζουσιν ὄνειρον. Ὅπωςδ' ἴποτε πολλοὶ
θεωροῦσιν αὐτὸν ὡς γλυκεῖαν πλάνην οὐ-
χι ἀναξίαν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, καὶ
διὰ τοῦτο ἀγαπῶσι τὴν πλάνην ταύτην.
Ἀλλ' ἄπας ὁ ἀρχαῖος κόσμος ἔρωτα ἐνόει,
τὸν φαιδρὸν τῆς πανδήμου Ἀφροδίτης
υἱὸν, καὶ οὕτως ἐλάτρευον αὐτόν. Ἐν τού-
τοις ἀπαντῶμεν ἐνίοτε καὶ ἐξαιρέσεις, τὸ
δὲ περιεργότερον πάντων ἐξαιρέσεις ἐν αὐτῷ
τῷ ἑταιρικῷ βίῳ. *Κ. Δραγούμης.*

Λύσις τοῦ λογογρίφου.

Μηδὲν ἄγαν.

Λύσις τοῦ αἰνίγματος.

Ψυχὴ—Καρδιά.

ΛΟΓΟΓΡΙΦΟΙ.

1 A 2 " ! τίς δὲν θὰ εὔρη 1 φύλλον.

Ἄν ἐφίλεις, ἂν ἐφίλεις, φίλη, μάθε ὃν
φιλεῖς.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Γέρας εἶμι τῶν ποιητῶν· προσέτι ἠρώϊνη
Πολλῶν φῶδων ποιμενικῶν· θέλω δὲ πάλιν γίνῃ
Γυνή, καθὼς καὶ πρότερον, εἰάν μοῦ ἀφαιρήσῃς
Τὸ πρῶτον γράμμα κι' ἀντ' αὐτοῦ τὸ τρίτον εἰάν θέσῃς·
Ἄν ἔμωσ εἰς τὸ μέσον μου ἦν γράμμα, φίλε, θέσῃς
Ἀλάσσω τότε πρόσωπον, ἀλάσσω τότε θέσεις.
Θὰ κείμαι ἐν τῇ Βηθλεὲμ καὶ ἐν τοῖς ἀχυρῶσιν·
Ἄν ἐν μου γράμμ' ἐπεβλήθῃ κι' ἀναγραμματισθῶσι
Τὰ ἄλλα μου· ὦ! τελευτῆς τοιαύτης πᾶς τις, φίλη,
Νὰ τύχη ἑπάξ ὡς θνητὸς ἐπὶ τῆς γῆς ὀφείλει.
Α. Γ. Π.

ΑΠΡΟΒΛΕΠΤΑ.

Τὸ πρῶτον ἔτος τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης πωλεῖται ἀντὶ δραχ. 6. Μετὰ τοῦ παραρτήματος δὲ (7 τόμοι τοῦ μυθιστορήματος Θ ΚΟΜΗΣ ΜΟΝΤΕΧΡΙΣΤΟΣ) ἀντὶ δραχ. 10 ἐν Ἀθήναις, ἐν δὲ ταῖς Ἐπαρχίαις 12.

Αἱ αἰτήσεις πρέπει νὰ συνοδεύωνται ὑπὸ τοῦ τιμήματος, ἄλλως οὐδεμίαν λαμβάνουσιν ἀπάντησιν.

Κατὰ τὴν τελευταίαν εἰδοποίησιν ἡμῶν δημοσιεύσαμεν ἐνταῦθα τὰ ὀνόματα συνδρομητῶν τινῶν, οἵτινες οὐδέποτε ἠθέλησαν, μετὰ πολλὰς παρακλήσεις καὶ προτροπὰς νὰ πληρώσωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν, ἐπιφυλασσόμενοι νὰ δημοσιεύσωμεν αὐτὰ καὶ ὄλων τῶν ἄλλων διὰ τριῶν ἡμερῶν ἀν μετὰ 15 ἡμέρας δὲν λάβωμεν τὴν συνδρομὴν των.

ΕΝ ΝΑΥΠΑΚΤῶ

Μ. Ῥοντήρης, ἰατρός.

ΕΝ ΛΕΒΑΔΕΙΑ

Ἄθ. Βιτσαζῆς.

Ι. Νάκος.

Ἄθ. Γαρουφαλιάς.

Ι. Μαυρολιθαρίτης.

Εἰς τὸ ἐπόμενον θέλομεν δημοσιεύσει καὶ τῶν λοιπῶν δυστροπούντων κ. συνδρομητῶν.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Οἱ προμηθεύοντες ὃ συνδρομητὰς εἰς τὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην προπληρώνοντας τὴν ἑτησίαν συνδρομὴν των λαμβάνουσιν ἐπὶ ἐν ἔτος αὐτὴν δωρεάν.

Οἱ ἀλλάσσοντες διαμονὴν συνδρομηταὶ ὀφείλουσι νὰ εἰδοποιῶσιν ἐγγράφως τὴν διεύθυνσιν περὶ τούτου, ἵνα γνωρίζῃ ποῦ πρέπει νὰ στέλλῃ τὰ φυλλάδια· εἰ δὲ μὴ τὰ ἀπωλεσθέντα ἀναπληροῦνται ἀντὶ λεπτῶν 50 ἕκαστον.

Οὔτε τῶν ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις γίνεται συνδρομητῆς, ἀν δὲν πέμψῃ συγχρόνως τὴν αἰτήσιν καὶ τὸ ποσὸν τῆς ἑτησίας συνδρομῆς.

ΠΑΣΑ ἐπιστολὴ μὴ ἀπηλλαγμένη ταχυδρομικῶν τελῶν εἶναι ἀπαράδεκτος.

Αἱ ἐπιστολαὶ ἐπιγράφονται οὕτω :

Πρὸς τὸν Ἄρ. Βαμπᾶν συντάκτην τοῦ περιοδ. συγγράμ. « Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη. »

Εἰς Ἀθήνας.

Αἱ περιέχουσαι γράμματα ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ ᾖναι ἐπὶ συστάσει.